

oázis

fotó: Kuslits Levente

Kopogtató

- ❖ A kamaszkorban új születésről van szó. Örömteli látvány a szülési fájásokkal együtt.
- ❖ A kamasz mellett is jelen kell lenni.
- ❖ A gondolataimnak először a saját szívemen kell keresztülhaladnia, csak ezután a számon.
- ❖ Minden ember küldetés-hordozó, de nem a szülő határozza meg gyermeke küldetését.
- ❖ Saját céljainkat is ki kell gyomlálni.
- ❖ Alig van a világon szebb dolog, mint nevelni.
- ❖ Kamaszkorban a szülő nemkívánatos bába.
- ❖ Manapság a házassághoz nagyobb hősiesség kell, mint a szüzességhez.

(Kentenich atya)

Nem értelek, de szeretlek

Tartalom	
A Kiadó és a Szerkesztő rovata.....	3
Esszé	5
Kentenich atya a kamaszkorról	8
Arany János a kamaszkorról	10
Mindennapjaink.....	12
Beszélgetés Tilmann atyával.....	20
Őszidő	25
A pápára figyelünk	28
Kentenich atya tanításából	30
Otthonra találtunk	32
Egymásra találtunk.....	34
Élő háziszentély	36
Egy csoport életéből.....	38
Riport Csabai Mártival	40
Ép lélek ép testben legyen!.....	44
Főzőcske	46
Nincs/Van boruk!	47
Gólyahír, Gyerekszaj	48
Családakadémia híradó	50
Schönstatt hírek.....	52
Fiatalok Oázisa	64

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok kiadói tevékenységünket a mellékelt csekken.

Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen nyomtatják.

OÁZIS 2006. március, XVI. évf. 1. (44.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. **Felelős kiadó:** az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Gódnay Róbert és Rita, Gólya Zoltán és Csörgő Otília, Horváth László atya, Horváth Zsolt és Ildikó, Kuslits Károly és Panka, Magyarkúti József és Judit, Oltárczy Lajos és Tünde, Perei Gábor és Nóra, Ther Antal és Ágnes, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Heiszer Csaba és Erika, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Karikó Éva • **Nyomás:** D-plus Nyomda, 1033. Budapest, Szentendrei út 89-93.

Tviszt a jégen

SZürke, piszkos téli délután. Dugóban araszolgotok Dél-Budáról Észak-Pestre. Beteg barátnőmet megyek látogatni a kórházba. Elromlott a fűtés az autóban. Szorongok, mert bizonytalan vagyok, mit is mondhatok egy hosszú évek óta fekvő súlyos betegnek, hogy szavaim ne csengjenek hamisan vigasztalónak. Fázik a testem és a lelkem is.

Szeretnék minél több időt vele tölteni, viszont időre, pontosan kell viszszaérnem. Parkolóhely a környéken sehol. Megállok a tilosban, fohászkodva, hátha ezúttal megúszom. Tovább maradok a kórházban, mint lehetne. Rohanok az autóhoz. Persze integet a szélvédőn a kék nejlonos cédula. Gyorsan indítok, csak várni kell egy kicsit, hogy dízel autónk kattanjon egyet, jelt adva, hogy mehetek. Ez alatt a néhány másodperc alatt felemelem a tekintetem, és valami nagyon szépet látok.

A kátyús külvárosi járda befagyott pocsolóján egy tömzsi anya és lakli nagylánya fogják egymás kezét. És még mit csinálnak? Alig hiszek a szemeknek: twistelnek. Vagyis nem tudom másként megfogalmazni azt a mozgást, amit végeznek. Hol a lábukat, hol egymás szemét nézik, közben hangosan kacagnak. Már én is mosolygok, és hirtelen felmelegszenem.

Boldogan döngöttek a Váci úton, itt hál' Istennek lehet haladni. Fejemben is dübörögnek a gondolatok. Kamaszgyermekneink nevelése nagyon hasonlít a jégen járáshoz. Hirtelen és váratlanul nagyokat eshetünk közben. Mi is, ők is. Aztán feltápáskodunk és talán haladunk egy kicsit, és újra a földön találjuk magunkat. De a jégen nem csak esni lehet, hanem együtt siklani, sőt együtt táncolni is. Hogy ez sikerüljön, azért meg kell dolgozni. Az az anya, a járda „üvegszemén”, biztosan megdolgozott azért, hogy kamaszlánya egyáltalán megfogja nyilvános helyen a kezét, hogy a tekintetét keresi, hogy vele nevet. Talán magával is megharcolt, hogy tisztas asszony léte, értetlenkedő szemek kereszttüzeiben gyereke kedvét keresse.

Biztosan ők is estek már és esnek még... Sokszor ez kivédhetetlen. Viszont ahhoz, hogy fel tudjunk állni és tovább tudunk haladni, sok meghitt, erőt adó közös pillanatra van szükségünk, mint amilyen például a tviszt a jégen.

Arany János

Egy levél az Oázisról

Egy schönstatti ismerősünktől rendszeresen kapunk Oázist. Sokszor tapasztaljuk, hogy pont a mi problémáinkra ad választ. Ez az újság tele van étellel. Tapasztalatokról, örömeikről, nehézségekről szól, akár bukásokról is. Nagyon kevés ma az ilyen. Járunk egy házascsoportba (nem schönstatti), és minden összejövetelünkön az Oázisból veszünk egy részt. Felolvassuk, beszélünk arról, milyen hasonlót éltünk már meg, és mi hogyan oldottuk meg azt a helyzetet.

Tilmann atya az Oázisról

„Az Oázisban nem elméletekről írunk és nem véleményeket fogalmazunk meg, hanem a család életéről írunk, ami valóban megtörtént. Ha valaki ezt elolvassa, akkor erőt adhat neki, mert így gondolhatja: ha ezt másoknak sikerült megvalósítani, akkor talán én is képes vagyok rá. Így készítette Kentenich atya az első újságját, és így írjuk mi az Oázist.

Oázisunk nagyon fontos eszköze az apostolkodásnak. Rendeljünk néhány példánnyal többet, hogy tovább ajándékozhasunk másoknak. Most hány példányban készül? Ezer? Mikor éri el a kétezres példányszámot?!”

Reméljük, segít ebben a megrendelőlap, amit újságunkhoz mellékelünk.

Újságunk házigazdája a Budapesti Régió volt. Hálásan köszönjük, hogy megosztottátok velünk élményeiteket, tapasztalataitokat.

Következő számunk házigazdája a Soproni Régió lesz, témája: „újraéleszteni a szeretetet”. A láng parázs lesz, majd hamu, ha nem élesztjük újra. A kiegészítés – mely mindannyiunkat fenyeget – képszerű fogalom, az egykor működő energiaforrás megszűnésig tartó gyengülését írja le. Ez nem történik hirtelen, hanem folyamatosan, több szakaszban. Ha hagyjuk.

Amikor a tanár számára a diákokból gyerekanyag lesz, az orvos számára a betegből hármast-ötös. Ha a feleség számára az otthonalakítás kínos robot, a szülők számára a gyerekekkel való játék gyorsan kipipálandó feladat... Talán a központ építése havi x ezer forint átutalása... Ti is éreztetek már hasonlóan?

Hogyan élesszük újra a szeretetet a szívünkben? Hogyan segítsünk magunkon és másokon, ha úgy érezzük, kimerültek a testi-lelki erőforrásaink? Várjuk megtapasztalásaitokat a következő címekre **május 15-ig**:

Sallai+Karikó oasis@schoenstatt.hu vagy 2040. Budaörs Ószirozsa u. 15.

Ők a Tieid

Megszoktuk, hogy általában mindent helyesen, jól kell elvégeznünk. Ha az autómmal a közúton

hibázom, nem mondhatom a bíróság előtt, hogy nálam mindent Isten irgalma intéz, hanem szabályosan kell autót vezetnem. Nem hibázhatok. Ha a számítógéppel dolgozom, minden apróság fontos: ha nincs jó helyen a pont, a gép jelzi a hibát. A számítógép tökéletes magatartást igényel. Az embereknél ez másként „működik”. Fiataljaink sem végzik hibátlanul a feladataikat. Mégis szabadságra van szükségük, s érezni akarják a bizalmunkat. Akkor erő keletkezik a szívükben. Ez gondot jelent, mert az embereket nem tudjuk „kézben tartani”.

Hagyjuk, hogy a Szűzanya nevelje a gyerekeinket! A bizonytalanságot, a tehetetlenségünket odaajándékozunk a Szűzanyának, s megkérjük, hogy törődjön ezzel a nehézséggel. Ő mosolyog, és azt mondja: „Ez egy kicsit sokáig fog tartani”. A mennyországban tíz év nem hosszú idő. Ő gondoskodni fog róluk, ezért úgy fogok tekinteni gyermekeimre: „Jó Királynőm, a Te Jézusod kedves fiú volt, kicsit más, mint az enyém. Ő a Tiéd, kíváncsi vagyok, mihez kezdesz vele nevelőként.” Ő azt feleli: „Barátom, én 2000 év óta tanulom a nevelést, te még csak 15 éve. Bízz bennem!” Így folyik a pedagógiai párbeszéd a Szűzanyával.

A Szűzanya gondoskodik a gyermekeimről, így nevelőként kevesebb hibát követek el, mert nyugodtabb a lelkem. Ha a fiatalokkal való együttlét során feszültség van bennem, gyakran hibázhatom. Ellenben ha a lelkem nyugodt, átgondoltabb döntéseket hozok.

Adjanak a gyermekeiknek sok szabadságot! Beszélgessenek velük sokat, nagy bizalommal megajándékozva őket! Látják, itt a hallgatóságban senkinek sincs nyakkendője, pedig mindannyian jó emberek vagyunk. 50 évvel ezelőtt a férfiaknak nyakkendőt kellett társaságban viselnie, az asz-

Jó Királynőm, a Te Jézusod kedves fiú volt, kicsit más, mint az enyém.

szonyok pedig szoknyát hordtak. A szokások változnak. Amit a gyermekeink ma tesznek, holnap talán általános lesz.

Nagyon kevés legyen az, amit szabályozunk. A lovamat nem gyeplővel nevelem, hanem karámban tartom. Azon belül azt tehet, amit akar. Fontos

” Lehet, hogy lányunk bíborosként jön haza, talpig vörösben, de mi is vásároltunk már olyat, ami nem volt egészen tökéletes.

viszont, hogy legyenek pontok, amiben kérelhetetlenek vagyunk. Ketten alaposan átgondoljuk, mely pontok mentén épül a mi karámunk. Legyen világos, hol mondunk nemet és hol igent. A „nem”-ről viszont sokat beszéljünk! Például szerintem egy 14 éves lány egyedül meg tud vásárolni egy ruhát saját magának. Adunk neki pénzt, és válasszon ő. Lehet, hogy bíborosként jön

haza, talpig vörösben, de mi is vásároltunk már olyat, ami nem volt egészen tökéletes. A vásárlást is meg kell tanulni. S ha a gyermek tudja, hogy ő saját maga vásárolhat, akkor gondosan ki fogja választani a neki megfelelőt. Ez hozzátartozik a szabadságához. Nagyon fontos, hogy nemcsak odaadjuk neki a pénzt, hanem odaállunk vele a kirakat elé és beszélünk a különféle ruhákról. Világosan elmondom a véleményemet újra és újra, ezáltal megszületik a viszonyítás a gyermekben – de ő választ.

Van egy unokahúgom, aki mindig szerette a szabadságot. Amikor kamasz volt, a szünidőt a nagyszülőknél töltötte. A padláson megtalálta a nagyapjának – aki nagy, testes ember volt – egy régi zakóját és ingét. Kimosta és felvette őket, noha a térdéig ért. A kabátujj túl hosszú volt, így feltúrte. Lehetett látni a csikos bélést. Aztán így ment iskolába. Az osztálytársnői elámultak, milyen jó, hogy ilyen megengednek neki. Egy nő megszólította a nővéremet az utcán, hogy miféle ruha ez, mire a testvérem megkérdezte: miért, bűn ilyesmiben járni? Megvédte a gyermekét!

A nővérem sokat beszélgetett ezzel a lányával is. Minden lehetséges és lehetetlen dologról órákon át, akár éjszakába nyúlóan is. Újra meg újra. Volt néhány dolog, amiben nem engedett. Pl. ilyen volt a diszkó, mert ott kábítószer van. Furcsa ruhát hordhat, de kábítószer közelébe nem kerülhet a lánya.

Ez az a módszer, ahogy mi engedelmisségre nevelünk. Legyünk erős érzelmi kapcsolatban a gyermekkel és hagyjuk, hadd tegyen, amit akar. Fi-

gyeljék meg egyszer, hogyan vezetem a közösségünket. Előadásokat tartok, beszéllek önökkel, és azt tesznek, amit akarnak. A gyermekeik nem butábbak, mint önök. Az alaphang ez: szabadságot adunk és sokat beszélgetünk. Beszélgetéskor pedig érthetően fejezzük ki, amit gondolunk.

Nagyon fontos a gyermek személyébe vetett bizalom, hogy Te ezt képes vagy jól megoldani.

11 éves voltam, sátortáborba készültem. Anyám kérdezte: tudod, mire van szükséged? Mondtam: igen! Magam csomagoltam be a dolgaimat, de indulás előtt két héten keresztül minden nap ki és bepakoltam a holmimat. Ez fontos volt nekem. Anyám ebben az időben egyszer, de csak egyetlen egyszer megkérdezte: nem kellene-e valami más is. Nem! – feleltem. A táborban jöttem rá, hogy maradtak otthon szükséges dolgok, de így tanultam saját ügyetlenségemből.

Az önök gyerekei is képesek erre, éretté válnak a bizalomra. Mikor Németországban a fiúmozgalom vezetője voltam, egy fiatalember azt mondta, ne adjak olyan sok tanácsot, ők maguk akarnak rájönni a megoldásra. Hiba volt túl sok utasítást adni. Ha bizalommal vagyok gyermekem iránt, elősegítem a benne lezajló folyamatokat, és akkor több mindenre fog maga rájönni. Ha a „kell”-t elveszik, és a helyére a „szabad” kerül, öröm lesz a szívükben, és könnyebben engedelmeskednek.

” Ha a „kell”-t elveszik, és a helyére a „szabad” kerül, öröm lesz a szívükben, és könnyebben engedelmeskednek.

Még egy apróság, ami fontos: a kamaszkorban lévő fiatalokkal általában könnyebben kijönnek a férfiak, mint a nők. Nem becsülöm le a nőket, de ők szeretik a részleteket. Szeretik a teljesen tiszta, elrendezett képet, amely rendben van az utolsó részletig. A férfit ez nem érdekli olyan nagyon. Ő azt mondja: majd újra rakjuk, ha rendetlen. A nők ezt nem akarják, zavarja őket, hogy a kép nem tökéletes.

Ha valóban sikerül gyermekünket a Szűzanyára bízni és azt mondjuk, Veled neveljük őt, az azt jelenti, hogy mi is mindent megteszünk és mindent bevetünk, amire képesek vagyunk. De mindezt a szabadság és nyugalom érzetével tesszük.

Tilman atya

Kentenich atya gondolatai a kamaszkorról és a nevelésről (gondolatmorzsák)

Milyen a kamasz?

A kamasz mindent megvizsgál, hogy igaz-e. Kalapács van nála, mindent megkopogtat, mindenhova odaüt. Ami nem elég erős, stabil, azt összetöri. Állandóan kritizál, sokszor ezt durván teszi. Legkritikusabb a szüleivel szemben.

Nagyok az elvárásai, növekedik az igényszint, de még nem nőtt hozzá a saját teljesítőképessége. Ezért is bizonytalan magában.

Hangulata szélsőséges. Hol oldott és vidám, hol búskomor. Van, hogy rekordteljesítményre vágyik, van, hogy lusta. Hol kicsinek és hülyének, hol nagyoknak látja magát. Az extrémításhoz, a hóbortokhoz is vonzódik. Ez megnyilvánulhat rekordhajszolásban, hősködésben. Valamilyen téren szeretne kitűnni.

Most fogalmazódik meg új küldetése, amely néha álomszerű. Az „én” felfedezéséből kiindulva, lassan, finoman fedezi ezt fel. Minden ember küldeteshordozó, de nem a szülő határozza meg, mi a gyermeke küldetése.

Szörnyű magányt érez, ez nagy vágyat kelt benne. Ebből a vágyakozásból nő ki radikalizmusa. Nagy Isten utáni vágyat érez, mert csak a leghatalmasabbat akarja szolgálni. Nagy vágy van benne a mély érzelmi élet után. Közben úgy érzi, hogy gúzsba van kötve.

Nagyon fontos ebben a korban, hogy kikkel találkozik, kik vannak rá hatással. Elszakadnak a régi szálak. Amint ezek elszakadnak, új kapcsolatokat keres.

Hogyan neveljük?

A kamaszkorban új születésről van szó. Örömteli látvány a szülési fájásokkal együtt. Lehetőség és felhívás, hogy alakuljunk gyermekünkkel együtt. Nevelési nehézségem van. Körülnézek magamban, hol kell nekem javulni. El kell kezdeni magamat nevelni. Tapasztalom, hogyan kell ezzel a feladattal meg-

birkózni. Élet lesz a szavaim mögött. Mindennek először a saját szívemen kell keresztülhaladnia, mielőtt a számon keresztülhaladna.

Nem kívülről jövő eszmény szerint nevelünk, hanem megfigyeljük, mi mozgatja a gyermekünket. Mit akar az Isten kihozni belőle. Most a szülő egy nem kívánatos bába. A gyermeke felé sugárzott elfogadás segíti a fejlődését.

Az emberi szívben csak a szabadon választott értékek gyökereznek meg. A nevelő a nevelteket nem megtörni akarja, hanem mozgásba lendíteni, hogy a fiatal saját maga jusson el a csúcra.

A vallásos tudás nem válik hajtóerővé. Csak az hat rá, ami élményre támaszkodik. Élményekkel összekötve lehet vallási igazságokat közölni vele.

A belső tekintély egy idegen élet önzetlen szolgálatán alapul. Ha a nevelőnek nincs belső tekintélye, a nevelt elárul.

A nevelő részéről tudatos, erős, szolgálatkész rugalmasság szükséges. Saját céljainkat is ki kell gyomlálni.

A fiatal nem érti saját magát, és szomjazza, hogy megértsék. A felemelő megértésnek nagy segítő ereje van.

Értékérzékenység: a negatív értékeket szükséges leleplezni, a pozitívakat pedig vonzóvá kell tenni.

Alkalmat kell adni arra, hogy saját közösségben szolgáljon. Ahol csak lehet, erős egyéni döntéseket hozzon.

Az infantilitást nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Ha ritkán állítjuk nagy követelmény elé, nem lesz képes a házasságra sem, mert manapság a házassághoz nagyobb hősiesség kell, mint a szüzességhez.

(Uzsalyné Pécsi Rita Kentenich-pedagógia előadásain készült jegyzetek alapján.)

Milyen a kamasz?
– Arany János szerint, rímbe szedve

A jellem, az lassan, elrejtve virrad,
Nézőnek összefoly, mint gyermekarc;
Így a biograph egyebet sem írhat,
Míg nem ütöget az ifjú bajsz:
Nőtt, nyúlt; az iskolát szerette, unta;
„Jeles” számár volt, vagy zseni secunda.

Nem látszik, hogy nagyon jól menne dolga.
Étvágya is több, mint betöltheti;
Hagyján az éhség! a test földi szolgálja:
Lelkét dicsőség vágya kergeti,
S mindig valami olyanért sóvárog,
Mít nem tanítanak a tudós tanárok.
Nem mintha genialis hetykesége
Böcsmérle né a tisztas tudományt:
Sőt a tudásnak vonzaná is vége
Akármilyen szakban, s mindben egyaránt;
...De azt az iszonyú „kásahegyet”
Keresztül enni, míg tud csak egyet!

Szerette volna ő ismerni, oh nagy
Természet, alkotó kezéd művét!
Keresve, hol szűzen található vagy,
Erdők virágát és a bérc kövét;
De a padokban (ah, szánni való agy!)
„Magolni” kelle kő, virág nevé;

... elbocsátá lelkét ringatódzni
Szellő fuvalmán, bólintó gallyon,
Felhők futásával versenyt hajózni,
Hanyatt terülve egy partoldalón...

Isten, világ, ember: a tiszta ész
Nyitját ezekhez vágya feltalálni:
De, ami pár évezred óta kész,
Belátta, hogy neki kell megcsinálni.
De csüggeszté e taposómalom
Egyhangúsága és az únalom.

Oly korba' volt, midőn az ifjú ember
Az első nőszemélyhez, kit talál,
Hajlik zománcos, tiszta érzellemmel,
Előtte az tündérkép, ideál;
Ellenben ... az olcsó kegyet
Megútálá – mint borban a legyet.

Lévén fejében csodásnál csodább
Ábrándozásból jókora procent.
Mint elmosódó, játszi délibáb:
A képzelet mindég előtte ment,
Csalván az útról nyom nélküli tájra,
Sivár pusztákba, zsombikos lapályra.
Oh, hányszor elmereng a tiszta mennybe,
Hol a tejút és többi napkörök...
De iskolában rettenté a sok
A+b, nagy $\sqrt{\quad}$, a dőlt $\square$ -asok.

... nem egyszer maga is kirúg;
Lelkéről a pedánságot lehántja
Mikor „tanyáznak” a vidám fiúk
Most is belévág átható discántja.
De majd kijózanul, és koszorúk
Távol kecsegtető sejtelve bántja:
Sóvárg egy cél nélküli cél felé,
Amelynek útját-módját nem lelé.

Arany János önéletrajzi költeményéből, a Bolond Istókból vett zseniális sorok felelgetnek a Kantenich atyától ollózott gondolatokkal.

A szeretet több az igazságnál

plébániánkon működő felnőtt hittan-csoportban több – az idősebb korosztályhoz tartozó – hűséges résztvevőben éreztem azt a kettősséget, hogy bár lelkileg keresztény, érzelmileg a politikai baloldalhoz tartozik. Nem értettem, hogyan lehetséges ez?! Gyakran fájt is. Többször kísértett az a gondolat, hogy abba hagyom a hitoktatást. Nincs értelme!

Egy alkalommal kölcsönadtam az egyik hölgynek a nagybátyám – Endrédy Vendel – emlékiratait tartalmazó füzetet, melyben az 50-es években történt meghurcolásának és kínzásának történetét írja le. A füzet egy rövidke kivonat, alig 30 oldal, de a hölgy csak hónapok múltán hozta vissza.

– Ne haragudj, de nem tudtam végigolvasni! Egyszerűen nem akarom elhinni! – mondta zavartan.

– Szíved joga! – válaszoltam és megpróbáltam derűsen folytatni a hittanórát, és szeretni őt a hűségéért, az őszinteségéért, a tudatlanságáért, önmagáért.

Így megy ez már évek óta. A napokban azonban egy kis csodát éltem meg!

A megbocsátásról volt szó. A fent említett hölgy kifejtette, hogy régebben olvasott

egy, a kommunisták által megkínzott főpapról, aki tudott imádkozni a kínzóikért. Azóta próbálkozik ő is az ellenségért való imádkozással. Azt tapasztalta, hogy jól tesz a lelkének.

Az én lelkemnek pedig különösen jól tett az a felismerés, hogy nagybátyám mégis csak besegített mindkettőnknek és talán többeknek is!

A nagylelkűség újabb nagylelkűséget szülhet, mert a szeretet több az igazságnál.

A nagylelkű válasz

z nem igazságos! Miért mindig csak én alkalmazkodjam? Miért mindig én tegyem meg az első lépést a békülés felé? – fogalmazódik bennem a jogosnak vélt kérdés vagy inkább a gyávaság. Ilyenkor eszembe jut lelkiatyám története, aki nem csak bölcs tanácsaival, de életpéldájával is sokat segít.

Történt pedig egy alkalommal, hogy becsöngetett hozzám a szomszédban lakó asszony fia, aki még a 90-es évek előtt disszidált és a rendszerváltás (módszerváltás) után hazajött rövid időre.

– Mondja meg őszintén, spicli volt-e az anyám!? – szegezte a paphoz a kemény kérdést a fiatalember.

A többször börtönben ült pap tudta, hogy a fiú nagyon rossz viszonyban van az édesanyjával, aki valóban megfigyelt és jelentett róla. Ezért így válaszolt:

– Nem volt az.

Pár nap múlva az anya bekopogott a paphoz és könnyes szemmel köszönte meg a fiának adott nagylelkű választ.

Majd ha...

őiskolás, ill. dolgozó lányok voltak nálunk. Négyük közül háromnál probléma volt, hogy a szülők nem, vagy csak nagyon nehezen akarták őket hétvégére elengedni hazulról. Az egyikük édesanyja mindenbe beleszólt, amikor a lánya a konyhában foglalatost készített. Így aztán el is ment a kedve, és nem alakult ki az érzéke a háztartási munka iránt. Azzal vigasztalta magát, hogy majd, ha önálló saját háztartása lesz, megtanul főzni.

Féltjük őt, de bízunk benne!

(Szűzanyával Hollywood felé fél úton)

Az erős médiafüggést elkerülendő, pedagógiai stratégiaként születés- és névnapokra színházjegyet adtunk gyermekünknek. Boldogan mentünk az előadásokra, úgy tűnt, sikerült legyőzni a tévét. Egy nap mégis azzal a tervvel lepett meg minket, hogy színész szeretne lenni. A színházlátogatás önmagában persze kevés lett volna motivációnak ehhez a tervhez, de el kellett ismernünk, hogy az iskolai szereplései, eredményei is igazolták tehetségét.

Egy alkalommal azzal a hírrel állt elő, hogy filmszereppel kínálta meg egy rendező az egyik iskolai előadásban látott alakítása után. Elolvastuk a forgatókönyvet, nem volt nagyon ijesztő. De a filmes világ miliője nyugtalanított bennünket. Féltettük ettől a közegetől 16 éves fiunkat. Tény, hogy imaéletünket intenzívebbé, belé vetett bizalmunkat pedig próbára tette. Élménybeszámolóí során sokat beszélgettünk.

A filmforgatás szüneteiben a hasonló korú fiatalokkal élénk viták bontakoztak ki, például a Passió c. filmről. Többen az újságok véleményét visszhangozták, fiunk és a barátja kisebb-ségben, de bátran kiálltak a film értékei mellett. Felháborodva mesélte, milyen kritikával illették a filmet.

– Komolyan mondom, elvégzem a teológiát, hogy vitaképesebb legyek legközelebb! – mondta elszántan. Már csak ezért is megérte! – néztünk egymásra a férjemmel.

A filmforgatás szerencsésen befejeződött. Igen ám, de fiunk felkerült egy listára, melyről ettől kezdve gyakran hívják telefonon reklámfilmhez válogatásra. Ez pedig – a silánysága mellett – busás fizetéssel is jár, ami a zsebpénzből élő fiatalnak nagy csábítás.

Az egyik meghallgatáson azt mondták neki, hogy egy percig beszéljen akármiről. A több száz jelölt zavart és szókingcs nélküli monológjai sorában fiunk elmondta Romhányi József Marhalevél című versét. A szellemes szójátékok hallatán a fáradt, unott arcú operatőrök szájában megállt a

”

Komolyan mondom, elvégzem a teológiát, hogy vitaképesebb legyek legközelebb!

rágógumi és arcukra kiült a mosoly. Nem állították le még egy perc múlva sem, élvezettel végighallgatták.

– Hát ez király! Mi volt ez, öcsém? – hangzott a „szakmai” elismerés.

Nem válogatták be – szerencsére –, de egy kis kultúrmissziót biztosan végzett vele.

Újabb válogatásra hívó sms érkezett. Fiunk lelkesen ment el az adott címre. Belépett a helyiségbe, ahol egy lány a tükör előtt felhúzott szoknyával a tangáját igazgatta, két fiú egymást átölelve várt sorára, egy részeg, elkeseredett színész monologizált... Fiunk visszafordult: ennyire azért nem kell a pénz!

A rögső út elején vagyunk, de már tudjuk, hogy közben felnőtt a fiunk, mert tud mérlegelni és dönten, még ha áldozattal jár is! Rábíztuk őt a Szűzanyára, és továbbra is bízunk benne!

Van remény az újrakezdésre

Egy nyári napon édesanyám felhívott telefonon. Elmesélte, hogy a legalább 10 éve nem látott unokatestvérem hívta fel őket. Most éppen kórházban van, de féltő, hogy akár hajléktalanná is válhat. A pszichiátrián fekszik. Édesanyám izgatott és tanácstalan volt, mivel elutazni készültek, nem tudta, hogy mitévő legyen és hol keresse a beteg családtagot.

Gondoltam, megpróbálom megtalálni. Azt tudtam, hogy megváltoztatta a nevét: ugyanolyan néven él, mint édesapám, és ez nem túl gyakori név. Elkézdtem felhívni a telefonkönyv alapján a pszichiátriai osztályokat, kezdve a legnagyobbakkal. Az ötödik hívásnál kapcsolták az osztályt, mert volt ilyen nevű betegük. Az ápoló személyzettel beszélve beazonosítottam az unokafivéremet. Megtudtam, hogy pontosan hol fekszik, és hogy láto-gatható. Ahhoz képest, hogy mennyi helyen lehetett volna, hamar megtalál-tam (imádkoztam ezért).

Egy szép nyári napon a legkisebb és legnagyobb gyermekemmel útnak indultunk. Nehezen, de megtaláltuk a helyszínt. Az ápolók az ajtóhoz sem

kísértek, csak a szobaszámot adták meg. Tele voltam izgalommal, mert 20 éve láttam utoljára az unokatestvéreimet, nem tudtam, hogy meg fogom-e ismerni. Beléptem az ajtón, ketten voltak bent, egy idősebb férfi és egy fiatalember. A fiatalabbik volt a mi Józsikánk. Sokat változott, megöszült, meghízott. Láttam, hogy felül és rámnéz. Elsőre nem ismert meg, hisz amikor legutóbb találkoztunk, akkor én még gyermek voltam. Akkoriban nagyon kicsapongó életet élt, már két házasságon túl volt és munkahelye is nagyon ritkán akadt. Én nem is értettem, hogy lehet így élni. Még édesapja is megszakította vele a kapcsolatot az életmódja miatt.

Amikor bemutatkoztam, rögtön az eszébe jutottam és nagyon megörült. Elmesélte, hogy csak az édesanyja és az unokahúga látogatja, de most nagyon jó, hogy jöttem, mert így többen jövünk hozzá. Beszédét eleinte nehezen értettem meg (sok gyógyszert kap, ami lelassítja a gondolkozást, a beszédet), de miután megszoktam, már jól lehetett érteni.

Megnyugodtunk, hogy nem hajléktalan. Elmesélte, hogy a túlhajtott munka miatt lett beteg, és hogy kicsapongó élete miatt úgy érzi, hogy megérdemli a betegséget. Aztán behívtam a gyerekeket. Nagyon megörült, ő is olyan volt, mint egy nagy gyerek. Az apró dolgok is nagyon nagy örömet okoztak neki. Már előre a karácsonyra gondolt, hogy most már több mindenkire kell gondolnia. Olyan érzés volt ez, mint amikor egy kisgyermek valaminek nagyon örül.

Ezután elkezdtük látogatni, bemutattam neki a férjemet is, és megbeszéltük, hogy most már tartani fogjuk a kapcsolatot egymással. Pár hónap múlva kiengedték a kórházból, és szerelmes lett. Most esküvőre és önálló otthonteremtésre készül. Talált egy lányt, aki őt így betegen is szereti és elfogadja. Örülök, hogy rendeződni látszik az élete. Kezdi érezni, van Isten, van reménye az újrakezdésre.

Nem kell, de szabad...

Egy családakadémiás előadásunk után az egyik család azt kérdezte, mit tegyenek, mert a 14 éves gyerekük – aki különben ministráns – bejelentette, hogy vasárnap nem megy szentmisére. Mondtuk, hogy azt gondoljuk, amit az előadásban is mondtunk, hogy engedjék meg neki. Megtették. És a fiú ministrált a reggeli misén...

Születésnapok párbeszéde

14 éves fiunk születésnapjára kapott egy fehér pólót, rányomtattam egy fényképet, melyen a testvéreivel volt látható a következő felirattal: Ezt a kollekciót a szüleimtől kaptam!

A póló sokáig a szekrényben feküdt érintetlenül. Míg egyszer csak – talán végszükségben – tornaórára alkalmasnak találtatott. Legnagyobb meglepetésére a tornatanártól kezdve mindenki, aki csak meglátta, elismeréssel megcsodálta.

Később már utcai viseletre is előlépett a póló. Egy üzletben még az eladó is megszólította és érdeklődött a póló eredete felől.

Egyre gyakrabban találtam a szennyesládában a fekete pólók helyett.

Közben naponta vívtuk a szokásos hétköznapi csatáinkat öltözködés, tanulás és egyéb ügyekben.

Pár évvel később, egy szép tavaszi napon az én születésnapomra gyűlt össze a család.

Az ajándék, amit kaptam, csodálatos volt! Egy gyűrűs könyvbe lányom összegyűjtötte szeretteim: férjem, gyermekeim, azok házastársai, testvéreim, barátaim erre az alkalomra írt leveleit. Heteken át tudtam csak elolvasni és feldolgozni!

Az egyik legkedvesebb és legmeghatóbb kamasz fiam levele volt. Többek között ezt írta: „...ötleteiddel padlóra küldöd a divatdiktátorokat!”

Ismét kaptam a Jóistentől egy kedves biztatást: a kamaszok harci kedve nem szeretetlenség, csupán életkori sajátosság, amit azzal segíthetünk, ha szeretettel felvesszük a „kesztyűt”, és vég nélkül vitatkozunk velük. Hiszen ezzel csak a világban elfoglalt helyüket próbálják megtalálni, és ebben a küzdelmükben ki más is lehet a céltábla, mint a szülő.

” Ötleteiddel padlóra küldöd a divatdiktátorokat!

” Szeretettel felvesszük a „kesztyűt”, és vég nélkül vitatkozunk velük.

Találkoztál már Kentenich atyával?

Barátaim elhalmoznak schönstatti irodalommal, s ennek nagyon örülök. Bár időt is tudnának adni hozzám! Ez az irodalom és sokak személyes példája ismertetett meg e lelki-séggel. De milyen lehet a forrás? Mindennél hitelesebb lenne ennek megismerése – gondoltam. De ez álmom! Nappal meg ne álmodozzon az ember, még a pap sem!

De megtörtént, amire még gondolni sem mertem. Már akkor szerepeltem a tervezett ifjúsági zarándoklat listáján, mikor én még nem is tudtam róla! Nem a korom miatt, hanem „tudományom” révén, mert szerettek volna magyar nyelvű miséket is. Megosztom veletek, amire szívesen emlékezem.

A legnagyobb élményem az Ősszentélyben való szentmise ünneplése. „Jóságos Istenünk, a keresztségben megkaptuk a Te szövetséged ajándékát. Add, hogy Máriával való szeretetszövetségünk által egyre mélyebben belenőjünk örök szereteted e szövetségébe.” (mise könyörgése) Ekkor nemcsak láttam a forrást, amire annyira vágytam, hanem benne álltam abban a kegyelmi áramlatban, amely formálta Kentenich atyát és Schönstatt nagyjait, formál mindannyiunkat, téged is, engem is. Azon a helyen álltunk, ahonnan sokan indultak, ahol szentté formálódtak, és ahová visszatértek, mint egy anyahajóra. Ekkor éreztem, hogy nem én választottam Schönstattot meg a mozgalmat, hanem Schönstatt választott engem.

A szentmise olvasmánya hirdette: „Ez (a szívárvány) annak a szövetségnek a jele, amelyet létrehoztam” (az Őszövetségben) (Ter 9). Ünnepeztük az új szövetséget, az Eucharistiát. Azóta adja Isten szövetségének Névjegyét, szinte kiolvasható rajta: „Szövetségem Kenyere”. Boldogan osztottam. Megcsodáltuk Isten legtökéletesebb szövetségését, Máriát. Pironkodva, de boldogan mondtam el, hogy nem voltam vele mindig jóban. Elmondhattam, mikor tette elém Mária a biankó csekket, amit aláírtam, és azóta keresem kedvét, mert szeretem. Annyira szeretem, hogy szeretnék ha-

”

Ne feledjétek el megfogni egymás kezét, mert szent család nincs e nélkül!

sonlítani hozzá, akkor is, ha ez a hasonlóság most még nem látható. Minderről könnyebb dadogni, mint értelmesen beszélni. Higgyétek el, nagy boldogság volt ebben a kegyelmi erőterben állni. Azóta sem feledem. Ahhoz hasonlított, amit pappá szentelésem után átéltem.

Másik feledhetetlen emlékem a házások szentélye volt. Orsi vezetett ide, talán vissza is kergettek volna a soproniak, ha ezt kihagyom. A két oldalfalon háló, és a háló csomóin egy-egy háziszentély képe, sorra a világ minden tájáról. Ami nem fért fel, albumban volt. Itt láttam azt, hogy szentélyeitek szála hálót alkot, megtart, összetart bennünket. Láttam az ide futó száalakat, amelyek az Ősszentélyhez kötnek. Csak használjátok, nehogy lazuljon a szál! Itt értettem meg az óbudavári szentély helyét. Viszont itt nem a szent királyi család szobra áll, hanem a Szent Családé. Ez az igazi(!) Szent Család. Jézus fogja őket össze, mint ahogy ábrázolni szokták. Orsi megfordította a szobrot és láthatóvá vált, hogy hátul Mária és József egymás kezét szorongatják. Így még nem láttam őket. A ti házások egységeitek háttérét láttam. A házásokat eddig is szerettem, de ettől a pillanattól a Szent Családot is szívembe zártam. Ne feledjétek el megfogni egymás kezét, mert

szent család nincs e nélkül! Csaknem fél napot időztem itt, imáimban sorra vettem a soproni családokat, hogy Mária köré gyűjtsem őket.

Amit láttam és átéltem Schönstattban, Istentől van; viszont Isten embereket foglal le magának, mint Máriát, mint Kentenich atyát, Schönstatt tanúit... titeket, házasságokat és engem is. Azóta többször imádkozom veletek és a Schönstatt Családdal együtt: „Úrnőm és Anyám, egészen följánlom magam Neked...”

Beszélgetés Tilmann atyával a kamaszkorról

Az egyik svéd gyermekversben ez áll: „Nem szeretem azokat a felnőtteket, akik a kamaszkorról úgy beszélnek, mint egy lábbon kihordott gyermekbetegségről.” Ez tényleg egy rettegett időszak, amit túl kell élni szülőnek, gyerekek egyaránt?

Minden ami él, növekszik. A növekedésnek különböző állomásai vannak. Odaállhatok ősszel egy fa elé, amikor hullanak a levelei, és elkezdhetek sírni, mert lecsupaszkodnak az ágai. Ha egy kisbabát látok, nem mondom, hogy ez még nem ember, mert nem tud énekelni, csak sírni. Vagy ha egy öregembert látok, aki csak egész lassan tud már járni, nem mondom, hogy ez nem is ember, mert nem tud futni. Ha így beszélnek a téli fáról, a csecsemőről, a kamaszkorban levő fiatalról, az idős emberről, akkor ostoba volnék.

Én nem félek a serdülőkorú fiataloktól, inkább azoktól félek, akik minden embert ugyanabba az egyenruhába akarnak öltöztetni.

Mint életünk minden korszakát ezt is a Jóisten teremtette, tehát szép és értékes. Mi felnőttek mégis sokat szenvedünk ettől az időszaktól és sokszor a gyerekek is saját maguktól. Mi ennek a kornak a szépsége, értelme, értéke?

Mi felnőttek nem csak a kamaszoktól szenvedünk, hanem a csecsemőktől is, ezért születik egyre kevesebb gyermek. Szünetlik egyre kevesebb gyermek. Szünetlik az idős emberektől is, ezért kerülnek az öregek otthonába és nem maradhatnak a családban. Szünetlik másoktól, akikkel nem akarunk

”

Én nem félek a serdülőkorú fiataloktól, inkább azoktól félek, akik minden embert ugyanabba az egyenruhába akarnak öltöztetni.

kapcsolatot tartani. Elutasítjuk azokat, akiknek túl sok a pénze (ezek a rossz emberek a nagy autóikkal), és azokat is, akiknek kevés van, a prolikat. Azokat is, akiknek túl sok gyerekük van, de azokat is, akiknek egyáltalán nincs. Elutasítjuk azokat, akiknek más az életmódjuk. Olyan embereket akarunk, akik a mi elvárásainknak megfelelnek. A serdülők egészen mások, mint amilyenek a szülők szeretnék.

A kamaszkorban a gyermekekből felnőttek lesznek. Ez majdnem olyan szép, mint ami az anya testében történik, amikor a petesejtből és a hímivarsejtből egy új ember keletkezik.

A gyermek világához hozzátartozik a szülők iránti bizalom és az önbizalom. Önbizalma abból fakad, hogy a szülei hordozzák őt. Ez erőt ad neki. Büszke az anyjára és az apjára. Ha egy gyermek nem büszke a szüleire, akkor nagyon szegény.

Tinédzserkorban a gyermek világa összetörik. Már nem úgy éli meg a szüleit, mint erőt adó forrást az életében.

Nagy ürességet tapasztal meg. Ez nagy lelki fájdalommal jár. A serdülő magányos. Nincs barátja, aki igazán megértene, csak olyan barátai vannak, akikkel sokat van együtt, de ők nem értik meg a szíve legmélyén.

A serdülés a nyugtalanság ideje, mert az ember nem tudja, hogy mi lesz vele, mi válik belőle. A kamaszok belső bizonytalanságukat harsánysággal leplezik.

Hogy bánjunk velük?

Lássuk őket olyannak, amilyenek lenni szeretnének. Higgyünk bennük. Tréfásan mondom: „Csak ostoba felnőtteknek vannak ostoba gyermekeik. Csak neveletlen felnőtteknek vannak neveletlen gyermekeik.” A gyermekek a szüleik példáját követik. Dühítő érzés, amikor a szülők a serdülőn felfedezik saját hibáikat.

A fiatalok gyakran bizonytalanok. Erősen vágyakoznak valami nagyszerű után: erő, szépség, szeretet, öröm után. Természetesen az álmaik nagy része nem válik valóra, de például én is szívesebben vágyakozom egy nagy álmom, mint egy új cipő után.

”

Tinédzserkorban a gyermek világa összetörik. Már nem úgy éli meg a szüleit, mint erőt adó forrást az életében.

Tilmann atya szokta mondani, hogy a kamaszoknak sajátos lelki vezetésre van szükségük. Miért van erre szükség és mit jelent ez?

A serdülőnek szüksége van valakire, aki kíséri őt, akivel beszélhet, aki érezheti vele, hogy vele tart, aki azt mondja, csinálhatsz, amit akarsz, mégis nagynak látlak. Ehhez elegendő havi egy beszélgetés, különben önállóan lesz. A lelki vezetőnek elég „távolinak” kell lennie. A szülők túl közel vannak hozzájuk, nem hagynak nekik elég szabadságot. Túl sokat kritizálják őket. Ha a fiatal magányos és a szívében nagy vágyakozás van, akkor nem szabad mindig kritizálnunk. A fiatal maga találja ki, mit csinál, közben csodálja az apját, de ezt nem mondja meg senkinek, különösen az apjának nem. Csodálja az anyját is, de erről sem beszél senkinek.

”

Egy jó lelki vezető nem mondja meg a fiatalnak, hogy mit tegyen, hanem lehetőségeket mutat, és a döntést rá hagyja.

Egy ifjú vezetése egészen más, mint egy kisgyermeké. Egy kisgyermeket kézen fogunk, míg egy kamasznak mondunk egy szót és továbbmegyünk. A fiatalok kérdéseire nem személyre szabott, hanem általános tanácsokat szoktam adni, hogy meghagyjam nekik a választás szabadságát. Az ő döntésük, hogy mit fogadnak meg belőle. Abban az esetben, ha nem tetszik, mondhatják, hogy ez a tanács egyáltalán

nem nekem szólt. Kentenich atya is nagyon sok lelki vezetést végzett így módon. Egy jó lelki vezető nem mondja meg a fiatalnak, hogy mit tegyen, hanem lehetőségeket mutat, és a döntést rá hagyja.

Van-e olyan helyzet, amikor a szülőnek nem kell tekintettel lennie a kamaszok szabadságára, amikor azt látja, hogy rossz irányba indul az életük (pl. kábítószerelés, veszélyes társaság)?

Nem engedném a gyerekem olyan társaságba, ahol kábítószeresnek, lefeksznek egymással vagy bűncselekményeket követnek el. Ez a három példa nagyon különbözik egymástól, de mindegyik esetben nagy veszélyről van szó.

Olykor a gyerekemnek egész határozott nemet mondanék, és emellett nagyon sokat beszélgetnék vele, hogy megértse álláspontomat. A beszélgetés csak akkor ér valamit, ha valóban érdeklődünk gondolatai iránt. Nem reagálunk gyorsan. Mielőtt rutinosan válaszolnánk, azt mondjuk: Ez

érdekes, mondj még többet erről! Ha még többet mond és még mindig nem értjük, megismételjük, amit mond és megkérdezzük: Jól értettelek?

A megértés igazi kemény munka. Csak akkor szólunk ellene, ha igazán megértettük őt. Helyesen érteni azt jelenti, hogy tanulni valamit valakitől. A serdültől állandóan tanulunk. Gyakran egy ostoba megjegyzéssel kezdi a beszélgetést. Pl. „A tanárok mind hülyék.” vagy „Egyszer pilóta leszek, így fentről minden embert leköphetek.” Ha egy ilyen mondatra gyorsan reagálok, akkor nem értettem meg jól a fiatalot. Ez csak a nyitány. Akkor egészen nyugodt maradok és azt mondom: Te még valami mást is akarsz mondani. Egészen ráfigyelek, akkor talán a fiatal tovább beszél. Fontos, hogy a kamaszok többször megtapasztalják, hogy lehet a szüleikkel beszélni. Így kialakul a bizalom. Nem szabad továbbadnom, amit mond. A személyes beszélgetésnek rejtve kell maradni a szívben. Ez nagyon fontos, különben elvesz a bizalom. A fiatalok tesztelik is ezt. Ha úgy tapasztalják, hogy megőrzöm, amit mondanak, akkor újra visszatérnek.

Legutóbb már beszélünk róla, hogy a testi és a szellemi/lelki érés időpontja egyre jobban eltávolodik. Sok kamasz a testében feszülő vágyat önkielégítéssel vezeti le. A büntudat, amit emiatt érez, és a visszaesések eltávolíthatják Istentől. Hogyan segíti át Tilmann atya a serdülőket ezen a helyzeten?

Ebből korábban túl nagy cirkuszt csináltak. Természetesen tudni kell, hogy mi a rossz ebben, ti. a fiatal önmaga körül kering. Ugyanez a baj azokkal is, akik lusták, akik folyton a tévé előtt ülnek, akik reggel hosszan fekszenek az ágyban, mielőtt felkelnének. Ők is az ösztöneik rabjai és még nagyon sokan mások is. Vannak dolgok, amelyek sokkal fontosabbak az önkielégítésnél. Fontosabb, hogyan végzi a fiatal a munkáját, fontosabb, hogy megtanuljon szeretni. Nem keringhet folyton önmaga körül például arról ábrándozva, hogy ő lesz a kínai császár vagy egy titokzatos kastély királynője. Dolgoznia kell azon, hogy értékes ember váljon belőle. Lehet a szeretetre is edzeni magunkat. Lehet a másokért végzett munkával is edzeni. Nagyobb baj, ha ezzel nem foglalkozik, mintha önkielégítést végez.

”

Olykor a gyerekemnek egész határozott nemet mondanék, és emellett nagyon sokat beszélgetnék vele, hogy megértse álláspontomat. A beszélgetés csak akkor ér valamit, ha valóban érdeklődünk gondolatai iránt.

Milyen kamasz volt Tilmann atya?

Általában azt csináltam, amit akartam. A szüleim nagyon okosak voltak, de általában mindent jobban tudtam, mint ők. Volt egy naplóm, azt egy lezárható ládikában tartottam. Az édesapám nagyon haragudott, hogy lezár- tam a dobozt, de édesanyám mellém állt.

Egy csoport vezetője voltam, de soha nem beszéltem otthon arról, hogy mit csináltunk a barátaimmal. Egyébként kedves és szófogadó fiú voltam. (Közben huncutul mosolyog. – A szerk.)

Volt-e olyan kamaszkori élménye, amely nagy hatással volt Önre és szí- vesen elmesélné?

”

Lehet a szeretetre is edzeni magunkat. Le- het a másokért végzett munkával is edzeni.

Egyszer olvastam egy nagy sarkku- tatóról. Hallottam, hogy a földön aludt. Én is megpróbáltam a földön vagy a szabad ég alatt aludni, de nem bírtam sokáig, mert kint nagyon hideg volt. Mindig nehéz volt nekem, hogy nagy volt a vágyam, de a kényelemszeretetem még nagyobb volt.

Általában nem voltam elégedett. Szívesen harcoltam az osztállyal – az tetszett nekem. Soha nem puskáztam és ez bosszantotta a többieket. Természetesen volt néhány lány, akiket nagyon szerettem, de nem udvaroltam, mert már akkor tudtam, hogy pap akarok lenni.

Sokszor keményen harcoltam a szüleimmel, mert úgy gondoltam, hogy velük ellentétben én látom az igazságot.

”

Fontos, hogy a kama- szok többször megta- pasztalják, hogy lehet a szüleikkel beszélni. Így kialakul a bizalom. Nem szabad továbbadnom, amit mond. A személyes beszélgetésnek rejtve kell maradni a szívben.

Schönstatti voltam, ezért nagy volt az igazságérzetem, okosabbnak tartottam ma- gam, mint a többiek. Közben nagyon magányos voltam, egyedül voltam a naplómmal. Nem volt senki, akivel igazán a szívemből tudtam volna beszélni. Ebben a helyzetben nagyon fontos volt nekem a Szűzanya. Vele tudtam beszélgetni, mert ő megértett. Nagyon szép volt, mert ő ugyanazt akarta, mint én, hogy eredeti személyiség legyek.

Sorsok az elnyomatás éveiben

Jóságos férjem, bajtársam emlékére

*Ha minden anygal, a világ minden lángelméje
tanulmányozta volna,
mi válik hasznomra az életben,
miféle szenvedés, fájdalom, kísértés,
nem találhattak volna hozzám illőbbet,
mint azt, ami ért.*

*A jó Isten örök Gondviselése
kezdetől fogva figyondolta, megtervezte sorsomat,
és értékes ajándékként nekem adta azt.
(Szalézi Szent Ferenc nyomán)*

A következő történet – amelyet családukról mesélek – elsősorban nem rólunk, hanem a Jóisten végtelen irgalmáról szól. A múltat csak annyira idézem fel magamban, hogy a jelenért hálát tudjak adni. Értékelni tudjam a nyugodt alvást, a napi fürdőt, a kényelmes mosást, hogy mindezek ellenére négy gyermekünknek kenyeret tudtunk adni, és mind a négy Istent kereső.

Sorsom nem rendkívüli, kortársaim közül sokan sokkal nehezebbeket éltek át. A XX. század tele volt igazságtalansággal. Izmusok, áciák haj- szolták egymást, harcoltak egymás ellen, és hogy saját igazukat bizonyít- sák, emberek millióit irtották ki, tették földönfutóvá, hetedízigen és visz- szavonhatatlanul szerencsétlenné. 1944-ben kérdeztem meg édesapámat (ő magasabb rangú katonatiszt volt), mi kinek az oldalán vagyunk? Tudod kisleányom – válaszolta – itt Magyarországon vannak angol-, német-, oroszbarátok, de jegyezd meg, mi magyarbarátok vagyunk és mi a kriszti- cizmust hirdetjük és éljük.

1945-ben a 17. születésnapomat egy nemzetközi gyűjtőtáborban ünne- peltem édesanyámmal. Édesapám politikai fogolyként börtönben, bátyám – magyar királyi páncélos hadnagy – fogságban volt. 1945 decemberében marhavagonokban Budapestre szállítottak minket. Volt iskolám új igaz- gatója nem vett vissza apám miatt. Angolkisasszony rokonunk közben- járására magánúton érettségizhettem az ő iskolájukban 1947-ben. Aztán 16

munkahelyem volt. Amint megtudták származásomat, rövid úton menesztettek, segéd munkásként, tekerceslőként, esztergályosként megtűrték. 1947 nyarán apámat felmentették, szabadon engedték.

1950. július 18-án esküdtünk örök hűséget egymásnak jószágos urammal. Anyai barátnőm a következőket adta útravalóul: „Máriácskám, te már anynyit szenvedtél, rád már csak jó jöhet”.

Tíz nap sem telt el, újból elhurcolták az édesapámat. Bilincsel kézzel nyúlt férjem keze után: „Vigyázz rájuk, ne hagyd el őket!” – kérte édesanyámra és rám nézve. Hétféteken az ország börtöneit és internáló táborait járva kerestük őt, hiába. 1951. május 22-én Szent Rita napján volt az első és egyetlen híradás róla: házkutatással egybekötött vagyonekobbzásokor (mellékbüntetésként a családokat is büntették). Mégis örültünk: tehát él, még ha 10 évre el is ítélték. Reménykedtünk, mint mindig. Többet nem tudtunk meg soha nagyszerű édesapámról és soha többé nem láttuk őt.

1953. február 18-án, hamvazószerdán történt. Másfél éves leányunk és hasonló korú unokatestvére betegek voltak. Kihívtam kiváló gyermekorvosunkat. Vártuk a doktort. Csengettek. Sietve nyitottam ajtót, de a doktor helyett öt marcona férfi állt az ajtóban házkutatási parancssal, és tanúként az igen tisztességes házmesterünkkel, valamint a jó szándékú házmegbízottal. Így többen voltunk, akik szemmel tudtuk tartani

” Kemény munkával, romokból helyreállított, első otthonunkat (melyben a mai napig az az ávós lakik, aki akkor azt jutalomból megkapta) saját költségünkön volt szabad elhagynunk. De optimisták voltunk.

az ávósokat, ugyanis az volt a „kedves” szokásuk, hogy egy óvatlan pillanatban eldugtak egy kis pisztolyt vagy pár dollárt, aztán nagy ovációval megtalálták a „bűnös” eszközt. Így máris kész volt a jogcím, hogy valakit elítéljenek a körjük kerített kémhistóriával vagy – koncepció, „összeesküvés” pert kreálva – akár halálos ítélettel. (Előfordult, hogy az ávós dollárt dugott el házkutatáskor. Szerencsére a szemfüles háziasszony észrevette, majd ügyesen megsemmisítette a pénzt. Az elvtársak csak kutattak, végül egyikük félrehívta a háziasszonyt, kérlelve, adná elő az öt dollárt, mert nekik azzal el kell számolniuk. Az ifiasszony vállát vonogatva csodálkozott, hogy miről is beszél az elvtárs? Amazok döbbenet és dolgukvégezetlenül távoztak, és talán az Andrassy út 60. – ma Terror

Háza – valamelyik pincéjében találták magukat.) Miután nálunk sem pisztolyt, sem dollárt nem találtak, hagytak egy írást, hogy másnap jelenjünk meg a Deák téren a BM 1. emeletén.

Alig távoztak, aggódva jött haza férjem, mivel egész nap nem ért el telefonon. Akkor döbbsentünk rá, hogy a telefonzsinórt kihúzták, így ikertársunkat sem tudta felhívni. A házkutatás után romhalmaz lett szeretett kis otthonunk, és rettegtünk. Rettegtünk, hogy internálnak, hogy elszakítanak bennünket egymástól. Tudtuk, hogy a férfiakat, nőket, időseket külön munkatáborba hurcolják. Alig húsz hónapos kislányunkat meg akartuk jelöltetni, hogy ha elszakítanak minket egymástól, megismerjük akár évtizedek múlva is. (Edit barátnőnk tragédiája jutott eszünkbe, akinek három apró gyermekét külön-külön vitték ismeretlen helyekre – a gonoszság magasiskolája!) Lányunkat egyik barátnőmre bíztuk, aki el is vállalta. Férjemmel jelszavakat és fontos dolgokat rögzítettünk arra az esetre, ha elszakítanak egymástól.

Másnap reggel sógornőm szentmisét kért értünk, együtt vettünk részt rajta, majd a BM-ben hosszú, kínos, de azért mulatságos (ez a fiatalság!) eseményekkel tarkított várakozás után becitáltak minket egy szobába. Ünnepelesen felállt a házkutatáskor megismert bizottság, és X pont Y paragrafusára hivatkozva kiutasítottak bennünket Budapest területéről mint közbiztonságra veszélyes elemeket. Választhattunk, de csak a Szovjetunió felé vezető útszakaszon (ui. Sztálin szerint: a magyarkérdés vagonkérdés csupán). Így csak vagon és idő kérdése volt a Szibériába való szállításunk. (Sztálin halála százezreket mentett meg.) Férjem vakmerően Gyöngyöst jelölte meg. Beleegyeztek. Csoda, csoda, hogy együtt maradhatunk, együtt! Boldogan tértünk haza. Sírva ölelgettük „visszakapott” kislányunkat.

Férjem azonnal felmentési kérelmeket írt és adott be. Őt mentesítették, de minket anyámmal nem. Így ő visszautasította felmentését, ahogy édesapám elhurcolásakor megígérte, hogy nem hagy el minket. Hősi tett volt, hősi és bátor döntés! Saját költségünkön volt szabad elhagynunk kemény munkával, romokból helyreállított első otthonunkat (melyben a mai napig az az ávós lakik, aki akkor azt jutalomból megkapta). De vidámak és optimisták voltunk, vagyis fiatalok: férjem 28, én 24 éves.

(Legközelebb a kitelepítés nehéz éveiről szólunk, hogyan őrizte meg a család hitét, derűjét... A szerk.)

Az élő Isten megismerése út a szeretet felé

SZerehetjük-e egyáltalán Istent, akit nem látunk? És: Lehet-e parancsolni szeretetet?

E kérdésekben két ellenvetés hangzik föl a szeretet kettős parancsa ellen: Istent senki nem látta – hogyan szerethetnénk Őt?; és: Szeretetet nem lehet parancsolni, hiszen az egy érzés, mely vagy van, vagy nincs, de akarattal nem lehet előteremteni.

Hangsúlyozzuk az isten- és felebaráti szeretet fölbonthatatlan összetartozását. A kettő olyannyira összetartozik, hogy az istenszeretet hazugsággá válik, ha az ember elzárkózik a felebarátja elől, vagy egyenesen gyűlöli őt... A felebaráti szeretet út az Istennel való találkozás felé, s a felebaráttól való elfordulás Istent is vakká teszi az embert.

Valóban: Istent senki nem látta úgy, amint önmagában van. Ennek ellenére Istent nem egészen láthatatlan, nem teljesen megközelíthetetlen számunkra... Istent sokféleképpen látható. A szeretet történelmében, amit a Szentírás beszél el nekünk, elénk jön, meg akar nyerni minket – egészen az utolsó vacsoráig, egészen a kereszten átszúrt Szívig, egészen a Föltámadott megjelenéséig és azon nagy tettekig, melyekkel az apostolok tevékenysége által a születő Egyházat a maga útjára rávezette. És az Egyház további történelmében sem maradt távol az Úr: mindig újra eljön hozzánk – emberek által, akikben láthatóvá válik; igéje által, a szentségekben, különösen az Eucharisziában. Az Egyház liturgiájában, imádságában, a hívők élő közösségében megtapasztaljuk Istent szeretetét, észrevesszük és azt is megtanuljuk, hogy jelenlétét mindennapjainkban fölismerjük... Az élő Isten megismerése út a szeretet felé, s amikor a mi akaratunk igent mond az Ő akaratára, ez az igen egyesíti az értelmet, az akaratot és az érzelmet a szeretet mindent átfogó aktusában... Istent akaratára már nem idegen akarat számomra, amely kívülről kényszerít rám parancsolatokat, hanem az én saját

akaratom, abból a tapasztalatból fakadóan, hogy valójában Istent közelebb van hozzám, mint én saját magamhoz. Ezután növekszik az Istent iránti odaadás s végül Istent lesz a mi boldogságunk (Zsolt 73,23-28).

Így válik lehetővé a felebaráti szeretet a bibliai és a Jézus által meghirdetett értelemben. Abban áll, hogy azokat az embertársaimat is, akiket első látásra nem szívelhetek, vagy egyáltalán nem is ismerem, Istent kedvéért szeretem. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás által lehetséges, amiből akaratközösség születik és behatol az érzelmekbe. Ekkor tanulom meg, hogy azt a másikat ne csak a szememmel és az érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam. Az Ő barátja az én barátom... Ha életemből teljesen hiányzik az Istennel való érintkezés, akkor a másiban mindig csak a másikat látom, és nem ismerhetem föl benne az isteni képmást. Ha pedig teljesen kihagyom az életemből a felebaráthoz való odafordulást és csak „jámbor” akarok lenni, csak „vallási kötelezettségeimet” akarom teljesíteni, akkor elszakad az Istennel való kapcsolatom is. Ez a kapcsolat ekkor csak „korrekt”, de szeretet nélküli. Csak akkor leszek érzékeny Istent iránt is, ha él bennem a készség, hogy közeledjek a felebaráthoz és kifejezzem iránta a szeretetemet. Csak a felebarátnak nyújtott szolgálat nyitja meg a szememet annak meglátására, hogy mit tesz Istent értem, s hogy mennyire szeret. Az isten- és a felebaráti szeretet egymástól elválaszthatatlan: csak egy parancs a kettő. De mindkettő Istent bennünket megelőző szeretetéből fakad, aki előbb szeretett minket. Így ez a parancs már nem kívülről érkező, számunkra lehetetlenséget előíró „parancs”, hanem az ajándékozott szeretet belső megtapasztalása, melynek lényege szerint tovább kell adnia magát. A szeretet szeretet által növekszik.

” A másikat ne csak a szememmel és az érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam.

” A szeretet szeretet által növekszik.

(Részletek XVI. Benedek pápa *Az Isten szeretet* kezdetű enciklikájából 21–24. o.)

Nem értelek, de szeretlek!

Gyermekünk a serdülőkorban gyorsan és nagyot változik. Tudjuk, ez nagyon fontos korszak a személyiség fejlődésében. Mégis gyakran értetlenül és gyámoltalanul állunk előtte.

Életünk minden dolga, eseménye, kapcsolata mögött ott áll a minket végtelenül szerető, gondoskodó Isten-Atyánk. Állandóan nevel bennünket, csalogat, ösztökél a nagyobb szeretet felé. Ő áll serdülő gyermekük mögött is és mondja: „Én adtam őt Neked, hogy megtanuljon, megtanuljatok szeretni. Most azt szeretném, hogy engedd el őt. Ő az enyém. Most is szerethetitek egymást, csak kicsit távolabbról; s ez az elszakadás fájni fog. Hiszel-e bennem, hogy jó lesz így? Szeress egy kicsit jobban, önzetlenebbül!”

Kentenich atya példája:

Kentenich atya 62 éves korában Rómából Dél-Amerikába utazott. Hazatérve mesélte:

„Amikor elhatároztam, hogy repülővel utazom, akkor tudatosult bennem, hogy milyen szédülős vagyok. Korábban ez oly erős volt, hogy nem tudtam átmenni egy hajóhídon anélkül, hogy ne szédültem volna. Svájcban van egy híd, mely egy szakadék felett vezet át. Ezen nem tudtam átmenni. Akkor azt gondoltam: Most gyakorolnom kell! Szeretnék már egyszer fönt-ről letekinteni. Aztán azt mondtam magamnak: M. h. c.! (A Szűzanya gondoskodni fog!) Minden nehézséget az inszkripcióval oldj meg; ugyanígy most a repülést is.

Aztán azt mondták, hogy a repülőgépen ne egyek semmit. Először nem is ettem, amikor azonban magasan Korzika felett voltunk, azt gondoltam: Jól vagyok, és ettem, mint rendesen. És nem lett semmi baj se belőle...”

„Eszembe jut az Andokon való rendkívül veszélyes átrepülésünk. Ez alkalommal a repülés még veszélyesebb volt, mert előttünk három repülő is

összetört. Már senki sem akart repülővel utazni. Így adódott, hogy négy nővérrel együtt kaptam egy 21 üléses gépet, akikkel együtt utaztunk az országos káptalanra. Senki másnak nem volt bátorsága, hogy velünk utazzon. Az út első részén (Santiago de Chile-ből kiindulva) 4000 méter magasan emelkedtünk, aztán 6000 métert süllyedtünk. A nővérek szó szerint csaknem behaltak... Mindent túlélni! Mindenesetre már nem szédültem, és ahogy ez lenni szokott, a kiállt veszélyek merésszé teszik az embert. Mindenféle repülőt kipróbáltam: 42 üléses, 21 üléses, 7 üléses. Ez utóbbinál egy kis deszkán ül az ember. Aztán még egy kétüléses is ki akartam próbálni, de nem állt rendelkezésre...”

Kentenich atya megfigyelte, hogy gyakran, még mielőtt megfontolnánk az előttünk felbukkanó nehézségeket, áldozatokat, a szívünk azonnal ösztönösen mondja: „Szó sem lehet róla!” Ezért begyakorolta, hogy valahányszor látott valami nehézséget az életében, elképzelte, hogy mi lenne, ha a Mennyei Atya ezt az áldozatot kérné tőle. És addig küzdött a szívével, amíg ki nem tudta mondani: Igen Atyám, ha valóban ez az akaratod, akkor készen vagyok, kérd tőlem is. Igen, Veled, a Te kegyelmeddel minden jó lesz! Ezt a hozzáállást nevezik Schönstattban inszkripciónak. E magatartás fényesen bevált a II. Világháború alatt Dachauban, a náci koncentrációs táborban, és utána Kentenich atyát, a Schönstatt-családot hatalmas győzelmi öntudattal töltötte el.

Mit tehetünk?

Én is alkalmazhatom Kentenich atya módszerét, amikor serdülő gyermekem valami meglepő dologgal áll elő. (Pl. ha víziszonyom van, és mégis arra kér, hogy menjek vele csónakázni; vagy valami olyasmiről akar velem beszélgetni nagy lelkesen, ami engem egyáltalán nem érdekel...)

Azt mondom ilyenkor: „Igen, Atyám, ő a Tied.” És a Szűzanyához fordulok segítségért: „Talán Te sem értetted mindig fiadat, mégis figyeltél rá és vele mentél. Kérlek, segíts, hogy akkor is szeretni tudjam, ha nem értem, ha fáj!”

„Gyakran, még mielőtt megfontolnánk az előttünk felbukkanó nehézségeket, áldozatokat, a szívünk azonnal ösztönösen mondja: „Szó sem lehet róla!”

Otthonra találtunk

Ott van életem Isten tenyerén

szentmisén, gyakran énekeljük és valóban sokszor nem is gondolunk bele, mennyire így van ez. Visszatekintve, hogyan épült fel otthonunk és hogyan találtunk otthonra fizikailag és lelkileg az egyházban a plébánián, Schönstattban, úgy érezzük, a családunkat a jó Isten valóban a tenyerén hordozza.

Budapesten a Rózsafüzér Királynéja Plébánián (Domonkosok) „növekedtünk” jegyesemmel, későbbi feleségemmel hitben és szeretetben. Az ottani jó atyák megtanítottak bennünket az egyház szeretetére és Mária tiszteletére. Volt olyan év, hogy tematikusan Máriáról szólt egész évben a prédikáció. Fűrödtünk a szeretetben, amit nap mint nap a közösségtől kaptunk és mi is adtunk. Minden szabad időnk – amennyire lehetett – ott töltöttük, otthonunknak éreztük.

Amikor megházasodtunk azonnal lehetőségünk nyílt, hogy új életünket önállóan kezdjük. Nagymamám testvérenek újpesti panellakásába költözhattünk. Nem volt a miénk, de kezdésnek nagyon jó volt. A közlekedés is kitűnő volt, a 20-as busz a Domi-ig vitt bennünket.

Teltek az évek, megszületett első gyermekünk, és kerestük a lehetőséget, hogyan tehetnénk szert egy saját lakásra. Mindenféle pályázaton részt vettünk, míg egyszer egy „ingyen telek akcióra” is pályáztunk. Legnagyobb meglepetésünkre értesítettek bennünket, hogy nyertünk egy 150 négyszögöles összközművesített telket Soroksár-Újtelepen, csak fizessük be a 4500 Ft illetéket. Sose gondoltuk volna, hogy építkezni fogunk. Feleségemnek mindössze 70.000 forintja volt az ifjúsági takaréokban és semmi több. A szülők, ismerősök nagyon megrettentek és megjósolták, hogy el fogunk válni. Végül megnéztük, hogy mennyi kölcsönt lehet felvenni, és az akkora összeg volt, hogy belevágtunk. A

végén éppen azok segítettek befejezni az építkezést, akik az elején annyira féltettek minket. Nagyon örültünk az elkészült lakásnak, de az otthonra találás élménye még váratott magára.

Soroksár-Újtelep nagyon messze esett attól a templomtól, amely olyan sokat jelentett számunkra. Az első időkben – 2 évig – vissza is jártunk hittanra, szentmisékre, ami meglehetősen fárasztó volt. Eljött a pillanat, hogy döntöttünk: annyi jót kaptunk az Úristentől, hogy úgy érezzük, most már nekünk is kell valamit tenni.

Egy nagyon kicsike kápolna volt a közelünkben. Egy-két család és néhány idős testvér járt oda. Az mindenesetre jel volt, hogy egy másik Domis család is a mi lakótelepünkre költözött. Talán valóban itt van a mi helyünk?! Feleségem ovis hittant kezdett tartani, én meg gitáros dalokat énekeltem a szentmisén a gyerekekkel. Kiderült, hogy ez a kápolna a fatimai Szűzanyának egy zarándokhelye, és a helyiek már régóta tervezik egy nagyobb templom építését.

Elkezdtünk növekedni: társra leltem a gitározásban, kaptunk egy fiatal plébánost, csodálatos emberek jöttek a fejlődő közösségünkbe. Két év múlva elkezdődött az építkezés, 2003-ban egy nagyon szép templomot szenteltünk. 40 méter magas tornya tetején mint világítótorony áll a Szűzanya hat méter magas szobra.

Azt már a Domiban megtapasztaltuk, hogy az Egyházban az igazi erőt a kisközösségek alkotják. Így kezdettől fogva kerestük a lehetőségét, hogy fiatal családokkal lelki közösséget alkossunk.

Régi barátaink révén kerültünk az óbudavári családnapokra. Onnan hazaérkezve éreztük a hívást arra, hogy plébániai közösségünket a családok erősítése által szolgáljuk. Kiscsoportunkat Schönstatt szellemében igyekszünk vezetni.

Idén lesz két éve, hogy Máriát a háziszentélyünkben köszönhetjük. Ekkor döbrentünk rá, hogy ő mindvégig velünk volt, a „Kánai menyegző” csodáját élhettük át nap mint nap. Mindent úgy kaptunk ajándékba, hogy még szükségét sem éreztük. Az ő figyelmes szeretete kísért bennünket otthonra találásunk útján is.

” Mindent úgy kaptunk ajándékba, hogy még szükségét sem éreztük.

Egymásra találtunk

avagy Mr. és Mrs. Smith története

Egymásra találni. Mit jelent számunkra? Hiszen már egymásra találtunk, amikor megismerkedtünk; amikor eldöntöttük, hogy összeházasodunk. Azóta talán nem is gondolkodtunk azon, hogy az „egymásra találás” megtörténhet köztünk újra, talán többször is...

Meg vagyunk keresztelve kicsi korunktól fogva, vallásosan igyekszünk élni, de amikor megkapjuk a hit ajándékát, akkor érezzük először, hogy a jó Istennel egymásra találtunk. Mi történik ezután? Nagy boldogság költözik a szívünkbe, igyekszünk meghallani Jézus szavát, keressük az akaratát, szeretnénk Őt szolgálni és hasonlítani hozzá. Ha ebből a nézőpontból tekintünk a házasságunkra, elmondhatjuk-e, hogy „egymásra találtunk”?

A minap 14 éves fiunk hazaállított egy filmmel a videotékából. Nem lelkesedtünk az ötletért, azt hittük, hogy megint egy újabb idétlen akciófilm. Schönstatti szülők lévén azonban legyőztük ellenérzésünket, és mi is megnéztük, hogy később beszélgetni tudjunk róla érdeklődő gyermekünkkel. Legnagyobb megdöbbenésünkre a saját kapcsolatunk bizonyos elemeit láttuk megelevenedni a filmben. Olyan hatást gyakoroltak ránk a látottak, hogy utána új fényben láttuk magunkat, a harcainkat, a vágyainkat, a céljainkat.

A „Mr. és Mrs. Smith” c. film első látásra nem több egy izgalmas akciófilmmél, mely egy házaspárról szól, akik egymástól függetlenül vesznek részt különféle veszélyes küldetésekben. A történet akkor válik igazán izgalmassá, amikor mindkettőjüknek ugyanazt a személyt kell likvidálni, de más-más érdekcsoport megbízásából. Egyikük sem tudja az akció során, hogy az a „másik” titokzatos személy, aki elrontotta az eltervezett menetrendet, tulajdonképpen a saját társa. A sikertelen akció után mindketten nyomozni kezdenek a „másik” után, s mindketten rájönnek, hogy a társuk ily módon az ellenfelüké vált. Most már egyedül arra összpontosítanak, hogy a másikat likvidálják, hogy ily módon a saját küldetésüket megvalósíthassák. Az egymás elleni harc és a körülmények alakulása azonban rádöbbeníti őket, hogy igazi ellenségeik az a két megbízó csoport, akiknek

eddig dolgoztak. Ráeszmélnek, hogy csak ketten, összefogva képesek megmenekülni...

Eddig a történet. Ha felületesen nézzük, nem is vesszük észre, hogy egy „másik síkon” milyen mély mondanivalója van: megismerkedünk, megszeretjük egymást, de még igazán nem ismerjük egymást. Saját terveink vannak, melyeket megpróbálunk megvalósítani, miközben már a társunkkal közösen élünk. Eljön egy pont, mikor a kapcsolatunk korlátaiba ütközünk, s úgy érezzük, hogy a saját boldogulásunk legfőbb akadálya a társunk. S ekkor elkezdünk ellene harcolni. Már nem az a kedves személy, akit megismertünk, hanem olyan valaki, akit meg kell győznünk, meg kell változtatnunk, aki fölé ki kell terjeszteni a hatalmunkat... és nem boldogulunk, mert az események nem mindig úgy alakulnak, ahogyan szeretnénk, a várt eredmény nem következik be...

Ha itt feladjuk, akkor rálépünk egy boldogtalan útra, melynek a vége a válás; „jobb esetben” egy boldogtalan házasság, melyben örökösen úgy érezzük, hogy a saját magunk megvalósításának legfőbb hátráltatója éppen a társunk. Ha nem adjuk fel, hanem ráébredünk, hogy az igazi ellenséget nem a társunkban kell keresni, akkor elkezdhetünk egy szép, közös utat. Ez a felismerés már fél győzelem, már fél „egymásra találás”, mert a lelki energiáinkat egy olyan cél szolgálatába állítjuk, mely nem az önpusztítás, hanem a harmónia megteremtése felé visz.

Megtanuljuk legyőzni az olykor a saját szívünkben megszólaló „ellen-séget”, a diszharmóniát, az olykor a külső körülményekből ránk leselkedő veszélyeket, a külső „érdekcsoportok megbízásait”.

A közös harc egész életünkön át tart, mert újra és újra visszaeshetünk. Újra és újra tisztázni kell magunkban, hogy a társ egyben harcostárs és nem ellenség. Újra és újra „egymásra találunk”... 22 éve tartó közös életünk során mi is megéltünk hasonló szakaszokat a kapcsolatunkban. Visszatekintve tudtunk mosolyogni a saját harcainkon. Kellő távolságból könnyebb jól, realisabban látni mindazt, amit a film sajátos iróniával mutatott be.

Mr. és Mrs. Smith először egymás mellett harcolt, aztán egymás ellen, végül pedig együtt, egymásért, egy közös célért... Adja a jó Isten, hogy mi is megtaláljuk közös utunkat, hogy egymásra találjunk!

Élo háziszentély

Házasságunk 10. évében járunk. A legelső időktől kezdve volt egy kis sarkunk az imádkozásra. Szeretetszövetséget az 5. évben kötöttünk, már három gyermekkel. A „nagylányunk” akkor így összegezte a történeteket: „Akkor most idejön a Szűzanya és ő lesz a gyerekvigyázónk.” Két hónappal ezután váratlan pénzajándékot, és vele együtt kedvező kölcsönt kaptunk, hogy bővítsük az egyre szűkebb házikónkat. Az új nappalit már úgy terveztük, hogy a főhelyen, egy kis falifülkében kapjon helyet a háziszentély.

Így Jézus és Mária jelenlétében zajlanak a vendégségek, a közösségi összejövetelek, a születésnap köszöntések, a családi veszekedések és a kibékülések és főleg az esti imádságok. A háziszentélybe tesszük a szép bizonyítványt, amiért hálát adunk; az ünnepeltünk fényképét, akiért imádkozunk; a megoldandó problémát tartalmazó levelet. Láthatatlanul igyekszünk odahelyezni az ő lábaik elé minden ránbízottat, örömeinket, kudarcainkat, bűneinket és problémáinkat. Nekik ajánljuk fel a napi munkánkat, és kérjük, hogy gyermekeinket ne hagyják soha „elveszni”.

Szeptember 8-át, Kisboldogasszony ünnepét szeretnénk igazi ünnepnapá tenni a családban, hiszen a születésnap nagy nap a gyerekek szemében.

Minden gyermekünknek van külön mécsese. Immár öt kis gyertyalángot gyűjtünk meg esténként, melyet ima után mindenki maga fújhat el. (Legalább ezen ne legyen veszekedés.) Minden este más családtag az

imafelelős, aki vezeti az esti imát. Kiválasztja az éneket, a kötött imát stb. Az egyházi évet igyekszünk követni a dekorációban. Adventben fenyőág van virág helyett, nagybőjtben akácfaról metsett csupasz tövises ág, húsvétkor barka vagy aranyeső.

Érdekes, hogy a gyerekek saját kis kuckójukat alakítva is létesítenek maguknak valami hasonlót, kitesznek egy feszületet, a védőszentjük képét.

A háziszentély Isten jelenlétének jele az otthonunkban, azért, hogy egyre nagyobb tere legyen a szívünkben és a mindennapjainkban.

” A „nagylányunk” így összegezte a történeteket: „Akkor most idejön a Szűzanya és ő lesz a gyerekvigyázónk.”

Egy csoport bemutatkozik

Egy Zarándokszentély-kör alakult 2000 őszén Budapest-Zuglóban. Olyan sok lelkes követőt sikerült találniuk a szervezőknek, hogy rövidesen két csoportra osztódtunk, hogy mindenkihez havonta eljusson a zarándokszentély. A Szentély-kör szervezése kapcsán öt házaspár részvételével létrejött egy Schönstatt-csoport is, később bővültünk ki a mostani hét házaspárra. Egyik családunk másfél éve a 3. szövetségi évfolyam tagja. Tudjuk, hogy nem könnyű egyszerre több csoport munkájában aktívan részt vállalni, ezért hálásak vagyunk nekik, hogy ennek ellenére velünk maradtak.

Az első 2–3 év az összecsiszolódással telt. A lelkes indulást, az ismerkedést követően rá kellett jönnünk, hogy mindenkinek komolyan kell vennie a csoportmunkát, csak ebben az esetben kerülhetjük el az ellopodást.

A közös élmények minden csoport életében meghatározóak. Szerveztünk már tanév végi kirándulást. (Ez nem mindig sikerült, az egyéni családi és iskolai programok miatt. Ráadásul családjaink nem ugyanahhoz

a plébániához tartoznak, és többeknek van más, korábbi közösségük is). Lendületet kaptunk, amikor az egyik nyáron többen ugyanazon a családnapon vettünk részt. A legnagyobb változást a másfél évvel ezelőtti Atya-szeminarium jelentette, amelyen csoportunkból három házaspár vett részt.

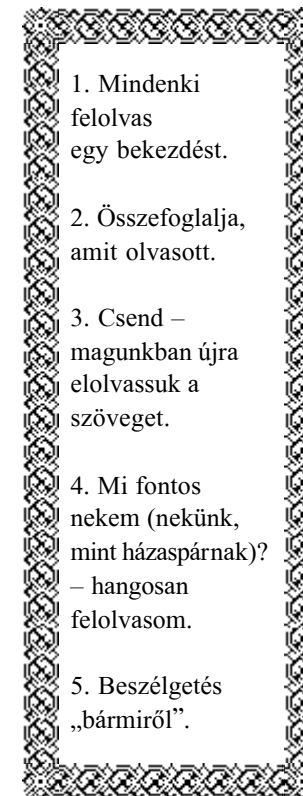
Annyira megtetszett nekik a Tilmann atya által tanított módszer, hogy javasolták, próbáljuk meg ezt használni a csoport-összejöveteleinken. A tavalyi tanévben így kezdtük meg az „Egy újkori pedagógia alapvonásai” című Kentenich-könyv feldolgozását. Furcsa volt, hogy nem haladunk olyan lendületesen, mint korábban... A „teljesítménycentrikus szemléletből” váltanunk kellett.

Két kapaszkodó, amely segít nekünk az összejöveteleinken: a találkozók előtt 1–2 héttel figyelmeztető e-mailt küldünk egymásnak, utalva a dátumra és az elhatározásokra (nem konkrétan). A másik pedig egy kis könyvjelző, amelyen a módszer lépéseit foglaltuk össze.

A találkozás végén mindenki feljegyzi az anyaggal kapcsolatos elhatározását, és a következő találkozásunk elején a „hogya-vagy-körben” kitér arra, hogy mit sikerült az elhatározásokból megvalósítani. (Természetesen nem kötelező a beszámoló.)

Kentenich atya könyvében épp januárban olvastuk, hogy milyen a jó kiscsoport...

Ősztönzést kaptunk innen is, hogy mi is egyre jobban megközelítsük ezt az eszményt.

1. Mindenki felolvasson egy bekezdést.
2. Összefoglalja, amit olvasott.
3. Csend – magunkban újra elolvassuk a szöveget.
4. Mi fontos nekem (nekünk, mint házaspárnak)? – hangosan felolvassom.
5. Beszélgetés „bármiről”.

A szülők feladata elsősorban az, hogy saját gyerekeiket neveljék

Csabai Mártival az *Adja tovább a mikrofont!* c. rádióműsorban a szerkesztő, Mezei Károly beszélgetett*

Csabai Gáborné 13 gyerek édesanyja, most van a pocakjában a 14. A gyerekek sok mindentről álmodnak. A fiúk tűzoltók akarnak lenni és katonák, a lányok színésznők... Ön már kisgyerek kora óta anyuka akart lenni.

Nagycsaládban nőttek fel, nyolcan vagyunk testvérek, nagyon szép élet példák voltak előttem. Anyukám és a két nagymamám is, akik az életüket adták a családjukért. Anyukám matematika-fizika szakos tanár volt, de amíg a nyolc gyerek fel nem nőtt, nem ment vissza tanítani. Egymás után, kilenc év alatt születünk. Neki természetes volt, hogy otthon maradjon, holott abban az időben nem volt GYES vagy GYED, de tudta azt, hogy elsősorban nem más gyerekeit kell nevelnie, hanem a sajátjait. Ez életreszóló példa volt minden gyermekének.

Hogy lehet erre készülni, gyerekeikkel átélni, hogy az anyaság nagy dolog?

Olyan légkörben nőttünk fel, hogy tudtuk, a szülők feladata elsősorban az, hogy saját gyerekeiket neveljék. Emellett a munkájuk is fontos volt. Édesapám orvos, anyukám is sokat segített neki, amikor otthon rendelt. Éjjel a gyereksírásra mindig édesanyám ébredt, apukám pedig a betegek csemetésére.

Ön csecsemőgondozó. Mondja meg nekem őszintén, amikor ezt az iskolát kezdte, arra készült, hogy egy bölcsődében kisgyerekeket fog gondozni, ápolni, vagy már az anyaságra gondolt?

A szívemben mindig az volt, ha férjhez megyek, sok gyereket szeretnék. Nagyon szerettem a kicsiket akkor is, és a családban is hasznát vettem annak, amit ott tanultam. Például, hogy fontos betartani a gyerekeknél a rendszerességet az alvásban, az etetésben, a napirendben.

Vajon, aki elhatározza, hogy sok gyereket vállal, nem jegyzi el magát örök életre a szegénységgel?

Érdekes, de ez nekem soha nem jutott eszembe. Lehet, hogy sokan azt gondolják,

*Az interjú írott, rövidített és szerkesztett változata.

hogy ez felelőtlenség, meggondolatlanság, de az sem jutott eszembe, hogyan fogunk majd megélni, a lakásban hogyan fogunk elférni. Föl sem vetődött soha, és mégis a Jóisten mindig megadta azt a kellő nagyságú lakást, amelyekben elfértünk. Házasságkötésünk után egy évvel elkezdtünk építkezni férjem nagymamájának a telkén. Volt a háznak három terasza és egy garázsa, amiket később sikerült beépíteni. A gyerekek számával a ház is egyre „nőtt”.

Nem élünk „nagy lábon”, nagyon meggondoljuk, mire költünk. A gyerekeknek is mindig elmondjuk, ha nem vesszük meg, amit kívánnak, hogy miért nem. Nem csak azért, mert esetleg nincs rá pénz, hanem mert lehet hogy felesleges, nincs rá szükség. Fontos, hogy megtanulják, csak azért, mert a reklámok kínálnak valamit, mert mindenkinek van már az osztályban, ez a divat, nem kell nekünk feltétlenül követni.

Fájdalmas lehet a gyerekeknek megélni, hogy osztálytársának kamerás mobilja van vagy discmannel megy az iskolába, és ő azt nem kapja meg.

Előfordul, hogy fájdalmas lehet, de többnyire megértik. A gyerekeinknek nincs mobiljuk, mivel én egész nap otthon, telefonközelben vagyok, nem járnak olyan nagyon messzire. Úgy döntöttünk a férjemmel, hogy nincs szükségünk rá.

Persze, próbálkoztak ők is. Mi mindig elmondtuk ugyanazokat a dolgokat, látták, hogy hajthatatlanok vagyunk, és megértették. Ha nincs mobilom, praktikusabbá válok. Ha ott van a kezemben, nem gondolkozom, csak hívom a számot. Télen történt, hogy elmentünk szánkózni, és a család kettészakadt. Nem volt nálunk telefon, és végül mégis mindannyian szerencsésen hazataláltunk. Sokkal nagyobb élmény volt így, mintha odacsörgünk: itt vagyunk, gyere értünk.

A házukban egy szobára hány gyerek jut?

Három. Mindenkinek van saját íróasztala, kuckója, de nem törekedtünk arra, hogy mindenkinek külön szobája legyen, mert akkor nem tanulnak meg alkalmazkodni.

A családi munkamegosztás hogy néz ki?

Legalább kétnaponta porszívóznak a gyerekek a szobájukban. Ez pontozásos alapon van. A havi zsebpénzüket is úgy kapják meg, hogy milyen rendben tartották a szobájukat, illetve a naposi munkájukat hogyan végezték el.

Mi a napos feladata?

Le kell szednie, törölnie az étkezöbön az asztalt, összesöpörni, cipőket sorba rakni, és ha még külön megkérjük valamire, akkor azt meg kell tennie. Mindenképpen fontos, hogy a gyerekek dolgozzanak otthon, részben azért is, hogy megtanulják, részben azért is, hogy belenőjenek, hogy van feladatuk az életben, nem kapnak mindent készen. Megtanulják, hogy azért, hogy valamit kapjanak, nekik is tenniük kell.

Úgy tudom, a férjét egy katolikus ifjúsági közösségben ismerte meg.

Budapesten jártam gimnáziumba, s miután leérettségiztem, itt maradtam. Testvéreimmel együtt, öten laktunk egy lakásban. A szüleim vették, mert nagyon sokat kellett volna albérletre fizetniük. Az egyik bátyám a Józsefvárosi templomban jó közösséget talált, és hívott engem is. Ott ismerkedtem meg a férjemmel, aki elkezdett udvarolni nekem.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a fiatalok bekapcsolódjanak valamilyen közösségbe. Nem jó, ha az ember lóg a levegőben, mert akkor könnyen elkallódik, beszippantja valami más társaság, amely nem biztos, hogy jót tesz neki.

Vannak most is különféle közösségek: bulikba járnak, füvet szívnak, meg valóságshow-szerű dolgokat imitálnak a tévé után.

Ez nem közösség. A közösség olyan csoport, akiknek olyan eszmény lebeg a szemük előtt, amiért érdemes küzdeni, áldozatokat hozni, nehézséget vállalni. Amely pozitívan alakítja őket.

A párja mivel foglalkozik? A családi feladatokból mennyire veszi ki a részét?

Szervízmérnök egy orvosi műszereket forgalmazó kft-nél. Mindenben segít, a takarítástól kezdve a bevásárlásig. Szép és jó példát mutat a gyerekeknek.

Beszéltünk arról, hogy a családjuk hogyan él befelé. Hogyan élnek kifelé?

Nagyon sok baráti család van, akikkel gyakran összejárunk. Nem feltétlenül nagycsaládosok. Vannak nem hívők is köztük, akiket nagyon szeretünk. Sokat tudunk egymásnak segíteni. Amikor a gyerekek kicsik voltak, nem nagyon tudtunk eljárni otthonról. Az volt a jó ebben, hogy megedződünk. Talán ennek is köszönhető, hogy sok mindent lehet a nagy gyerekekre bízni, akár a kicsiket is, ha pár napra elutazunk.

Tehát mikor kicsik voltak, nem nagyon tudtunk elmenni, ezért inkább magunkhoz hívtunk embereket, családokat, hogy közösségi életet tudjunk élni.

Öt évvel ezelőtt a templomunkban hirdették a Mária-légiót (Mária oltalma alatt végzett világi apostolkodás), amely engem nagyon megragadott.

A légiónak katonai jellege van, szervezettséget, erőt sugall.

Igen, fegyvelmezettebb életet követel. Heti rendszerességgel összejövetelt, egy olyan apostolkodási munkát, amelyről az összejövetel során beszámolunk. Nem azért, hogy az ember elmondja, mi jót tett, hanem mert ez is ösztönzi arra, hogy figyeljen oda a hét közben, mit tud tenni, segíteni más embernek.

Mit tud, amikor tizenhárom gyermeke van és várja a tizennegyediket?

Nekünk családos embereknek az első apostolkodási területünk a családjunk, hogy a családjunkban a gyerekeink a hitüket szépen éljék meg. Igyekszünk jobban odafi-

gyelni a lelki beszélgetésekre. Osztálytársaknak, barátoknak segíteni, de egy-egy telefonbeszélgetés, ismerőssel való találkozás is lehetőséget ad az apostolkodásra. Lelki gyakorlatokat is szervezünk: pl. női lelkinapot.

Van-e lehetősége arra, hogy a gyerekek világából kiszakadva saját párjával is ápolja a kapcsolatát?

Ezt nagyon fontosnak tartjuk, mert egy család akkor egészséges és erős, ha a házasság egészséges és erős. Több évvel ezelőtt vezettük be, hogy minden este leülünk, amikor a gyerekek lefeküdtek. Elmeséljük egymásnak az „újságokat”, híreket, de meg tudjuk beszélni azt is, ami öröm, bánat ért aznap. A vasárnap este viszont csak a miénk, akkor hosszabbat tudunk beszélgetni.

Öt évvel ezelőtt a férjemmel együtt bekapcsolódtunk a Schönstatti Családmozgalmába, amely szintén nagy lépés volt számunkra, mert kinyílt a világ: minden nyáron egyheti rendszeres nyaralás, lelki feltöltődés, emellett a gyerekeknek egy nagy buli...

A műsor elhangzott a Katolikus rádióban 2005. november 26-án és 28-án. A teljes szöveg meghallgatható a www.katolikusradio.hu weboldalon. Közösségünkben a mikrofont január 21., 23-án Górány Róbert és Ríta kapta meg. A velük készített interjú írott és szerkesztett változatát a következő újságunkban olvashatjátok.

Ép lélek ép testben legyen

Az egészséges életmódra csak kevesen éreznek rá ösztönösen, mert nem ülünk elég biztosan a mózeskosarunkban; mert az életünket még nem a központi gondolatból szemléljük. (Kentenich atya)

Kentenich atya „mózeskosár” alatt az étletterünket, a hétköznapi életünk körülményeit és adottságait érti. Isten gondviselő szeretete készítette ezt a kis kosarat számunkra, és a kor hullámzó vízére helyezte. Itt akarunk berendezkedni, ez lesz egész életünkben a lelki-testi otthonunk. De a kis, sásból font kosárban kitett Mózessel ellentétben mi nem várjuk, hogy megtaláljanak és kivegyenek bennünket innen. Ha felhagyunk azzal, hogy más élet után vágyakozzunk, akkor tudunk az adottságainkhoz alkalmazkodni, azokat kihasználni és az Isten által nekünk adott feladatainkra összpontosítani. A „mózeskosarunk” korlátozott étletterén belül maradva nyílik lehetőségünk erőink beosztására és az egészséges életmódra.

Fogyókúráim története 2.

Sajnos az idők folyamán sok-sok felesleges kilót szedtem fel. Édesanyám gyakran fejezte ki rosszallását, hogy mennyire dagadt vagyok. Tudtam én is, de elég akaraterő híján nem kezdtem fogyókúrába, pedig már előre rettegtem az újabb megjegyzésektől. Férjem ellenben teljesen elfogadott többletsúllyommal együtt. Viszont egyre nehezebben mozogtam, egyre hamarabb elfáradtam, félttem az esetleges cukorbetegségtől, a magas vérnyomástól.

Negyven kiló felesleg volt rajtam, széltem, hosszam egy volt. Egyik nap a kisfiam elém állt, rám nézett, és azt mondta: „Anya, olyan szép vagy, mint egy Barbie baba!” Ezt nagyon őszintén mondta. Hihetetlen erőt adott a bizalma, a szeretete, az elfogadása a diétához. Már a felénél tartok, de szinte nem telik el nap, hogy ne jutnának eszembe a kisfiam kedves, szerető szavai. A pozitív hozzáállás, a szerető szavak többet értek, mint a sok bírálat, melyet sokfelől kaptam.

Bizony a fogyás nem megy egyik napról a másikra, hanem hosszú

folyamat. Volt időszak, amikor nem sikerült folytatni, és pár kilót visszahíztam. A schönstatti módszert követtem, hogy csak kis lépéseket tegyünk egyszerre, mert a nagy nem mindig sikerül és kudarcélményhez vezet. Mindig csak egy dolgot változtattam. Gyakran segítségül hívtam/hívom a Szűzanyát a nehézségeimben.

Először a mozgást iktattam be az életembe, aztán az étkezésekre is egyre jobban odafigyeltem. A diétám alatt rájöttem, a családnak is szüksége van az egészségesebb életvitelre. Elkezdtem teljes kiőrlésű lisztet használni, tönkölybúzából kenyeret sütni (a boltit nem ették meg!). A gyermekek immunrendszerére annyira jó hatással volt, hogy azóta alig voltak betegek. Majd elkezdtünk együtt sportolni. Minden gyermekünknek tetszett az ötlet, és szép közös élményekkel gyarapodtunk! Több időt töltött együtt a család, és egészségesebben éltünk.

Sokan sokféle fogyókúrát követünk. Azt a módszert választottam, amelynek az a lényege, hogy déli 12-ig bármit lehet enni. 12-15 óra között fehér lisztes ételt és egyéb könnyen lebomló szénhidrátokat nem (lehet enni pl. rizst, főtt krumplit, teljes őrlésű vagy durumlisztes ételt sovány hússal). 15 óra után szénhidrátot nem lehet fogyasztani, de sovány fehérjét, zöldséget, gyümölcsöt lehet (pl. sovány húsból pörköltet főtt karfiollal vagy édesített joghurtot mirelit meggyel). Finom, változatos étrend mellett hatékonyan lehet fogyni vele.

Sokat segített, hogy fogyókúrák csoportokhoz csatlakoztam, akikkel rendszeresen megosztottuk az örömeinket, a nehézségeket és tanácsokat adtunk egymásnak. Jó volt örülni a többiek sikerének is, de az is motivált, hogy alkalmanként beszámoltunk egymásnak.

Amikor megáll a fogyás, türelmetlenné válik az ember, és belekezd egy másikba. Én is így tettem. Az eredmény +6 kg lett. Abbahagytam, és viszont tértem a régi módszerhez. A mérleg ismét elindult lefelé.

Rájöttem, mindenkinek magának kell kikísérleteznie, hogy melyik módszer a számára a legmegfelelőbb. Bár mely érdeklődőnek szívesen segítek: Gólyáné Ottília krimpo@externet.hu. Folytatás következik.

Főzőcske

mottó: A főzés szent cselekmény...!

Hústorta

Hozzávalók: 12 vékony szelet hús, 20 dkg húsos szalonna, 4 dl tejföl, 3 egész tojás, 20 dkg sajt (elhagyható).

Egy kör alakú tűzálló tál aljára egy réteg szalonnát teszünk. Erre helyezük az enyhén besózott húst, a tojásokkal összekevert tejfölt, reszelt sajtot. Addig folytatjuk a rétegezést, amíg a hozzávalók el nem fogynak. Forró sütőben 175 fokon kb. egy órát sütjük. Úgy szeletelhetjük, mint a tortát.

Hihetetlenül könnyen elkészíthető, nagyobb vendégsereg fogadásakor is ideális.

Sült alma túróval (kb. 10 almához)

Hozzávalók: 1-2 db alma személyenként, fél kg túró, 1 tojás, édesítőszer vagy cukor, zabkorpá vagy -pehely.

Az almát közepén teljesen kifúrjuk. A túrot elkeverjük a tojással, az édesítőszerrel, és annyi zabkorpával, hogy ne legyen folyós. Ezzel megtöltjük az almákat, sütőben megsütjük. Akkor van készen, ha a tetején a túró kezd pirulni.

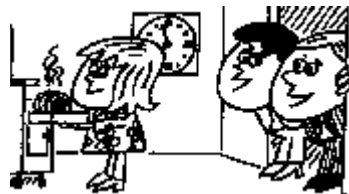
Bakelit rétes (avagy elit bakok rétese)

Hozzávalók 4 rúdhoz: 12 réteslap, 75 dkg túró, 3 dl tejföl, 5 egész tojás, 20 dkg húsos szalonna, 1 cs. kapor, só.

A túrot összekeverjük a tojással, tejjel, sóval (ha van időnk, felverhetjük külön a fehérjét, de nem muszáj). A szalonnát jó ropogásra sütjük. Egy evőkanál forró zsiradékkal elkeverjük az apróra vágott kaprot, és a tepertővel együtt a túróba keverjük.

1 rúdhoz 3 réteslapot használunk, ezeket nedves konyharuhára tesszük (nem muszáj laponként locsolgatni). Megtöltjük, feltekerjük. A tetejét 1 tojással összekevert 1-2 dl tejjel meglocsoljuk. Előmelegített sütőben 175 fokon sütjük. Díszíthetjük egy-egy szelet szalonnával. Kb. 30 perc alatt szép pirosra sül.

*Áldj meg Uram minket és ezt az ételt,
melyet jóságos kezedből magunkhoz veszünk!*

Nincs boruk!

Kedves Családok!

Bizonyára mindannyian tudjátok, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia imaévet hirdetett a nemzet lelki megújulásáért erre az évre. A püspöki körlevél, melyet az év elején hallhattunk templomainkban, sokunkat mélyen megérintett.

Nagyon szép lenne, ha ennek a nagy ügynek az előmozdításában családunk is kivennék részüket imádsággal s mindennapjaink „schönstat-ti” odaszánásával.

Az „Ima Hazánkért” engesztelő imádság megtalálható a www.katolikus.hu honlapon a körlevéllel együtt. Levélben is szívesen elküldjük, kérhetitek a 06-23-441-514-en. Mindenkit biztatunk napi elimádkozásra! Ehhez kapcsolódva indult egy országos imalánc is, megnézhetitek a www.imalanc.hu-n!

A Családakadémia imakörből szeretettel:

Komáromi Feri, Mari
és Palásthy Imre, Bea

Imádkozunk továbbra is:

- ❖ hogy központunkat lelkileg és fizikailag is tudjuk építeni,
- ❖ Csányi Ágiért és családjáért,
- ❖ Tilmann atya egészségéért,
- ❖ súlyos beteg nagypapáért,
- ❖ munka nélkül maradt édesapának munkalehetőségért,
- ❖ nehézségekkel küzdő családjainkért
- ❖ felvételiző gyermekeinkért,
- ❖ a közelgő nyári családnapiért,
- ❖ az előadó házaspárokért,
- ❖ a Családakadémia évfolyamaiért,
- ❖ a fiú- és lánymozgalmunk megerősödéséért,
- ❖ hazánkért és minden magyarért.
- ❖ püspökeink szándékára.

Már van boruk!

Hálát adunk:

- ❖ a Szűzanya olyan sokszor megtapasztalható kegyelmeiért,
- ❖ püspökeinkért, papjainkért,
- ❖ a mozgalmunkért dolgozóinkért,
- ❖ minden türelemmel viselt szenvedésért,
- ❖ családunkért,
- ❖ Csermák Péter beöltözéséért.

Gólyahír

Örömmel újságoljuk, hogy Jézus után 2005 évvel dec. 25-én 5 óra 30-kor megszületett Bodó Panka Erzsébet. Minden nagyon szép volt!

Bodó Márton és Rita

Megkésve, de nagy örömmel tudatjuk, hogy Lantos Julianna 2005. július 28-án megszületett. Immár 7 hónapos lányunk legnagyobb problémája, ha zokni van a lábán...

Enikő és Péter, Réka, Zsófia

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszaj)

A dackorszak küszöbén

A karácsonyi készülődés zenei aláfestéseként szól a magnón Bojtorjánék dala: „Ez a nap nem olyan, mint más... és nem lesz vitatkozás...”

A két és fél éves Dani felkiált:
– De lesz!

Ha Istennél semmi sem lehetetlen!

Az esti imában gyakran elhangzik az egyik gyerektől: „add Istenem, hogy az új kistestvér fiú legyen”, a másik gyerektől: „...”, hogy a kistestvér lány legyen.” A jelenleg legkisebb, két és fél éves Ádámától pedig: „én azt kérem, hogy a Csenge (az egyik nővére) legyen fiú!”

☺

Reggel a háziszentélynél imádkozó szüleihez csatlakozik Kata. Kezében az elmélkedő füzetet rákezdí:
– Atya, Fiú, Szentlélek nevében, ámen! Jóisten, mit csinálsz?

☺

Az esti imánál Kata szép lassan mindenről beszámol a Jóistennek, majd így fejezi be:

– ...itt a vége, fuss el véle!

☺

Egy rokon kisbaba keresztelésén a 3 éves Kata csodálkozva kiált fel:
– Már nagyon régóta élek, de keresztelő medencét még nem láttam!

☺

A húsvéti nagymisén másfél óra múltán – kb. az evangélium idején – megszólal az 5 éves Balázs:

– Apu, ha otthon is akarunk ünnepelni, akkor azért lassan induljunk haza!

☺

Annyi bajom van veled, anya, mintha dézsából öntenék!

– Én nem akarom agyontaposni a meztelen csigát, nehogy megharagudjon a Jóisten! – mondja Balázs.

– Emiatt nem fog haragudni, nyugodtan rátaposhatsz! Ez egy kártékony állapot, megrágja a növények levelét – jön a szülői biztatás.

– De én nem akarom! Én szent vagyok, és példát mutatok nektek!

☺

Balázs segít összeszerelni egy szekrényt. Tisztogatja a polcokat, és ami készen lett, a falhoz támasztja. Még a nagyobb lapokat is elbírja.

– Balázs! Te nagyon erős vagy! Biztosan sok húsit megettél már...

– Hát, igen. És sokat kihánytam, mert olyan undorító íze volt...

☺

– Csenge! Vedd fel a szandáloedat! – szól anya.

– Jaj! Mindig csak engem dolgoztatsz!

☺

Beszélgetés közben felmerült az „anyanyelv” kifejezés.

– Ne neved, neked is van anyanyelved! – mondom Edinának.

– Nekem gyereknyelvem van.

☺

Ha nem kellene legjobban a Jóistent szeretni, akkor anya, téged szeretnélek legjobban!

– Mivel foglalkozik apukád? – kérdezi az óvó néni.

– Velem! – vágja rá Rita.

☺

Hat hónapja hordtam a szívem alatt negyedik gyermekünket, amikor addig ismeretlen, vészjósló haskeményedést, görcsöket észleltem magamon. Hamar elmúltak, de napokon át ismétlődtek. Egyre idegesebb lettem és persze nagyon féltem a koraszüléstől.

Egyik nap, miután ismét jelentkezett a probléma, a lakás egy félreeső zugában – a gyerekek elől elbújva – az ágyra borulva sírva fakadtam és imádkoztam.

Egyszer csak hallom, hogy a gyerekek – talán némi keresgélés után – rám találva, ijedten egymást kérdezzetik a szokatlan látvány láttán:

– Mit csináltál? – kérdezte a legidősebb a kisebbet.

– Én, semmit! – jött a válasz.

– Hát, te?

– Én sem! Én az anyut akkor láttam utoljára sírni, amikor én utolsó előttit hazudtam neki! – suttozta megilletődötten a legkisebb.

☺

Kérdésemre Flóra így válaszolt:

– Aha!

– Így kell mondani? – kérdeztem szemrehányóan. Petra megszólalt:

– Nem, hanem ühüm!

*2006. január 8. Vezetőségi összejövetel
Hogyan vált szobánk cönákulummá?*

Hat házaspár volt együtt Családakadémia vezetőségi összejövetelünkön. A lelki megérkezést követően hatalmas lista várt ránk, amit szerettünk volna megbeszélni. Hogy jutunk a végére? Csináljunk időbeli tervet! Mi a legfontosabb? S ekkor leszállt közénk a Szentlélek: az egység és a bölcsesség. Lelke, s Akadémiánk legmélyebb kérdéseiről, a jövőről, az elkövetkező évekről beszélgettünk... Azután jóízűt ebédeltünk, majd sorra kerültek az eredetileg eltervezett napirendi pontok is... S csodás módon végére értünk mindennek!

Rövid aratásunkban, mely már önkéntes felajánlás volt a tervezett időkereten felül, mindenki fontosnak tartotta, hogy hálát adjon Máriának – Családakadémiánk vezetőjének – és a Szentléleknek ily kézzelfogható ajándékáért. Köszönjük!

2006. február 4–5. CSAK 6. hétvége

...az Élünk és meghalunk témában mélyedhettünk el. Isten különös ajándékának éltük meg, hogy az egyik résztvevő házaspár ezen a hétvégén épp egy nagybeteg utolsó napjait kísérte. Azt éreztük, hogy ők élénk élik mindazt, amit mi Varga Kata és Jóska előadásából megismertünk. Számunkra az előadásból fontos volt, hogy legyünk készek a hétköznapi kis dolgokban egymásért egy kicsit „meghalni”. Hallottuk az előadásban, hogy a nehézségeket és a fájdalmakat ajánljuk föl valakiért. A nehézségek nem is késtek sokáig...

2006. február 18–19. CSAK 5. hétvége

Ez alkalommal retorikából az „alázat” témáját dolgoztuk fel.

Egy morzsa az egyik házaspár előadásából: „Kentenich atya az alázat három lépcsőfokát így határozta meg:

1. Örülök saját gyengeségemnek.
2. Örülök, hogy ezt mások is látják.
3. Örülök, hogy ennek megfelelően bánnak velem.”

Biztos, hogy mindig tudunk örülni ennek...?

2006. március 4. szombat: Pályázatíró „fejtágító”

Akiket érdekelt a téma vagy rákényszerültek a pályázatírásra, azoknak rendeztük ezt az egynapos tanfolyamot Budapesten. Előadó Koncz András – a HÁLÓ-tól.

2006. március 25. szombat: KÖZGYŰLÉS

A találkozás öröme és a szokásos beszámolókon kívül szeretnénk összegezni az elmúlt 10 évet, és felkészülni lelkileg, szellemileg az október 8-i 10 éves jubileumunkra.

2006. március 26. vasárnap: TOVÁBBKÉPZÉSI NAP

A Kentenich atya pedagógiájából elkészült előadásokat hallhatjuk. Többek közt:

- Tabu témák a nevelésben (Tirczka Imre és Zsófia)
- Hogyan motiváljuk gyermekeinket? (Komáromi Ferenc és Mária)
- Ki az úr a házban? Kisgyermek-nevelés Kentenich atya nyomán (óvodáskor) (Gál László és Szilvia)
- „Ketteske” – vagy Isten képmása, avagy a bizalom pedagógiája Kentenich atya nyomán (Varga Károly és Erika)
- És még más előadások: Kuslits Károly és Panka, Tóth Péter és Emese, Vissi Géza és Edit házaspároktól.

Az előadók mestere és legfőbb hallgatója: Uzsalyiné Dr. Pécsi Rita.

2006. április 1-30. AKCIÓS KÖNYVVÁSÁR

Nem áprilisi tréfa! A Családakadémia könyvei áprilisban 10-70% árengedménnyel kaphatóak. Április 2-án az alapkövetéltelkor lehetőség van személyesen is vásárolni. Utána postai úton utánvétellel tudjuk teljesíteni a megrendeléseket. Az akciós könyvek listája április 1-től a honlapunkon megtekinthető: www.schoenstatt.hu/olvass.

Könyvlerakatok találhatóak:

Budapesten Endrédi családnál, Budaörsön Varga családnál, Balatonfűzfőn Palásthy családnál, Pécsen Guld családnál, Sopronban Wangler családnál, Zalaegerszegen Vissi családnál.

*Kedves – a jövőért felelősséget
hordozó – Család!*

Hálásan köszönjük az adományt, mellyel hozzájárultál a Magyar Schönstatt Szentély és Képzőközpont felépítéséhez, és az azt működtető társadalmi szervezet munkájához. Ennek az adakozásnak hála, mára felépült a kápolna és egy négy szobás új szállásépület; valamint közel 150 családot tudtunk fogadni a családnapiainkon.

A másik támogatási forma az egy százalék felajánlása. Ebből a forrásból 2005-ben 1.100.000 Ft-ot használhattunk fel. Ezt az összeget teljes egészében az említett új szállásépületre fordítottuk. Kérünk szépen mindenkit, ha megteheti, továbbra is ajánlja fel ezt az egy százalékot a Családok a Családért Egyesület javára, és ha módjában áll másoknak is ajánlja ezt a lehetőséget. **Adószámunk: 19265836-1-19.**

Az építkezés továbbra is folyik, hogy minél több magyar család találkozhatson a Szűzanya szentélyéből fakadó kegyelmi forrással, és kapjon segítséget családi életének alakításához.

Szeretnénk meghívni

2006. április 2-ára, délelőtt 11 órára Óbudavárra.

Ekkor fogjuk a dr. Márfi Gyula veszprémi érsek úrral ünnepelt szentmise keretében elhelyezni a Képzőközpont főépületének alapkövét.

Gódány Róbert és Rita

A Magyar Schönstatt Mozgalom

Vezető házaspárja

Dr. Endrédy István

A Családok a Családért

Egyesület elnöke

Számlaszám: 73200134-10000434

Therné Rapcsák Ágnes

Schönstatt Szentélyt Magyarországnak

Alapítvány elnöke

Számlaszám: 73200031-11252201

*Építjük Schönstatt Központunkat
– lelkiileg is*

észülünk az óbudavári schönstatt központ alapkövetésére és felépítésére. A készülésnek két egymáshoz tartozó, egymással összefüggő módja van: a lelki, belső felkészülés az egyik, a külső (szervezés, építkezés) a másik. A következőkben a lelki felkészüléssel szeretnénk foglalkozni – töredékesen.

Schönstatt eltökélt szándékkal törekszik arra, hogy a lehető legpontosabban azonos legyen azzal a kereszténységgel, amelynek Alapítója elgondolta. Olyan értelemben szeretnénk haszontalan szolgák lenni, hogy törekszünk minden tőlünk telhetőt megtenni a „Semmit nélkül, semmit nélkülünk” szellemében. Kentenich atyánk reggeli imádságából vett két versszak (10. és 11.) segít, hogy ebbe beleéljük magunkat:

*Engedj minket tüzes parázsként izzani,
és a népekhez örömmel vonulni,
a megváltás tanúiként harcolni,
őket ujjongva a Szentháromsághoz vezetni.
Ha saját erőnkre tekintünk,
elsüllyed minden bizalmunk és reményünk;
Odanyújtjuk Neked kezünket Anya,
s kérünk bőkezű szeretet-adományokat.*

Az alapkövetés abban az évben történik, melyet a magyar püspökök imáévnék hirdettek meg.

Mi, akik Schönstatthoz tartozónak vagy valamilyen módon Schönstatthoz kötődőnek éljük meg magunkat, magunkévá akarjuk tenni ezt a szándékot. Ilyen értelemben akarunk készülni az év elkövetkező eseményeire: mint egyes személyek, házaspárok, család, csoport, régió, családmozgalom, fiúmozgalom, leánymozgalom egyaránt. Ebben az évben kapcsoljuk hozzá életünk, közösségünk életének az eseményeihez püspökeink szándékát: különösképpen imádkozunk és cselekedünk egyfelől azért a nemzetért, amelyikbe beleszülettünk, másfelől minden em-

berért, akivel ebben az országban együtt élünk! Nincs olyan élethelyzet, nincsenek olyan társadalmi viszonyok, melyek meg tudnák akadályozni a bennünk növekedő szeretet erejének a kibontakozását. Az újabb korban erre egyik fényes bizonyíték az a közel négy év, melyet Kentenich atya a

dachau koncentrációs táborban töltött, s ahol szeretetének erejét megtapasztalhatták nemcsak a paptársak, hanem a más gondolkodású fogolytársai, de az őrzésükkel és kínzásukkal megbízott örök is.

Az alapkőletételtől nemcsak hogy nem idegen püspökeink szándéka, hanem lényegileg hozzá tartozik. Egy képzőközpont építésének első ünnepélyes tette történik április 2-án. A képzőközpontot azért akarja

Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja,

Királynője és győzedelmes Nagyasszonya, hogy saját légkörében nevelhessen ott bennünket mint egyes személyeket, házaspárokat, családot, csoportot, régiót, családmozgalmat, fiúmozgalmat, leánymozgalmat és mindenkit, aki a Magyar Schönstatt Mozgalomhoz tartozónak vagy más módon hozzá kötődőnek érzi magát – ma és a későbbiekben.

Tudjuk, hogy apostolkodásunk nemcsak azokra irányul, akiket a Szűzanya a közösségbe hív, hanem mindenkire, aki szívesen merít abból a gazdagságból, melyet a Jóisten Kentenich atya által ajándékozott az egyháznak. Szívesen közvetítjük az egyház és a társadalom minden tagja számára mindazt, amit mi magunk befogadtunk, éle-

”

Nincs olyan élethelyzet, nincsenek olyan társadalmi viszonyok, melyek meg tudnák akadályozni a bennünk növekedő szeretet erejének a kibontakozását.

tünkben megtapasztaltunk. A gyakorlatban ezt a „nyitott ajtó törvénye” értelmében tudjuk megvalósítani. Mit is jelent ez a törvény? Arra megyünk tovább, amerre a Jóisten ajtót nyit nekünk. Ebben az állításban két fő mozzanat van: az egyik az ajtó kinyitása, a másik, az ajtónak a Jóisten által történő kinyitása.

A legfeltűnőbbben nyitott ajtó, amelyik tárva-nyitva van. Megnézzük gondosan, hogy ki tárta ki. A másik, hogy előttünk az ajtó, halkan kopogunk, de legalább olyan hangosan, hogy – ha akarják – meghallják. Aztán kinyitják vagy nem nyitják ki. Elgondolkozunk, hogy miért nem nyílt ki az ajtó. Talán azért, mert ez nem az az ajtó, melyen be kell mennünk. Talán azért, mert még nem jött el az ideje: akár a felkészültségünk hiányossága, akár a megszólítandók helyzete miatt.

Ahol a legtöbbször találkozunk az ajtóval, az a közvetlen környezetünk.

Két nappal II. János Pál beszéde előtt, 1985. szeptember 18-án Joseph Ratzinger bíboros, a jelenlegi pápánk a római Santa Maria Maggiore templomban mondott beszédet az ott összegyűlt német ajkú schönstattiak előtt. Szavai azért lehetnek fontosak számunkra, mert Schönstatt legbensőbb valóját, a szeretetszövetséget helyezi a megfelelő összefüggésbe:

„A szeretetszövetség, melyet Önök ma Kentenich atya követőiként megújítanak, az nem más, mint az üdvtörténet nagy szövetségi történéseinek a személyessé válása...”

A bíboros a továbbiakban a Szűzanyára utal, akivel a szeretetszövetséget közvetlenül kötjük, s aki mint az Egyház Anyja, meg is személyesíti az egyházat. A schönstatti szeretetszövetség ebből fakadóan az egyházzal

való egységünket is jelenti. „Ez a szeretetszövetség így módon hív bennünket, ... hogy köréje gyülekezzünk, Jézus Krisztus családjában, abban a családi bizalomban, mely végső bizonyosságát abból nyeri, hogy tudjuk: az Isten közel van hozzánk.”

Mindennek tudatában készülünk április 2-ára és a továbbiakban is építjük lelkileg és fizikailag is a központot. Amikor „saját erőnkre tekintünk”, látjuk, amit megtapasztalunk nap mint nap. Megtapasztaljuk talán a saját hűtlenségeinket is. Ebben a helyzetünkben van egy nagyon jó megoldás: odanyújtjuk Neked kezünket, Anyánk. Mert mi történik, ha odanyújtjuk, ha tényleg odanyújtjuk a kezünket? A Szűzanya megfogja, mi hagyjuk, és a Szűzanya el akar velünk indulni az Ő útján... Mert ha mi újra meg újra hűtlenné válunk is, igaz:

*A szövetséghez, melyet velünk kötöttél,
és kegyelemmel gazdagon megöntöztél,
Te hűséges maradsz minden időben,
viharokban is és veszélyekben. (12. versszak)*

Tegyük a központ építésére való felkészülésünket a Szűzanyával történő diadalmenetté: a nagyobb, igazabb szeretetre való törekvés diadalmenetévé. Kapcsoljuk be ebbe a menetbe az aktualitásokat, melyeket a püspökök említenek, amelyeket mi magunk megtapasztalunk, az aktualitásokkal összefüggő személyeket, különösen azokat, akiket nagyon sajnálatra méltónak tartunk, mert úgy látjuk, hogy tévúton járnak az egyházon belül és kívül.

Tilmann atya tette azt a javaslatot: tekintsünk rájuk úgy, mint az anya a csecsemőjére, aki nem haragszik meg picinyére, ha annak tele a pelenkája, hanem tisztába teszi. Magunkra, egyházunkra és társadalmunkra vonatkozóan ez távlatibb feladatot jelent. A történelem Ura azonban komolyan hív bennünket, hogy legyünk – ki-ki a maga sajátosságának, eredetiségének megfelelően, (de igazán!) – eszközök, munkatársak ebben a feladatban. A kép-

” Akik tévúton járnak az egyházon belül és kívül... tekintsünk rájuk úgy, mint az anya a csecsemőjére, aki nem haragszik meg picinyére, ha annak tele a pelenkája, hanem tisztába teszi.

zőközpont, melyet a Szűzanya segítségével felépíthetünk, ilyen munkatársak képzését szolgálja majd.

A lelki megújulást magunknál kezdjük nap mint nap, amikor nekilátunk, hogy elimádkozzuk a reggel megszentelését:

*Miután megerősödve fölébredhetek,
hogymint újra éleszem a szeretetet...*

A jövő társadalmának a képét Kentenich atya így határozza meg: Tökéletes személyiségekből tökéletes közösség, melyet a szeretet alapvető ereje hordoz. Természetesen a jelenre vonatkozóan mindig tökéletesedésről, a tökéletességre való törekvésről van szó. Szép lenne egyszer összejönni és nekilátni, hogy Kentenich atya tanítása alapján – a sajátos magyar helyzetre alkalmazva – kidolgozzuk a jövőképet és cselekvési programot.

A közvetlen megelőző napokban imádkozhatunk egy kilencedet lelki felkészülésünk erősítéseként.

fotó: Varga Kata

*Arra megyünk tovább, amerre
a Jóisten ajtót nyit nekünk.*

Egy lehetséges imádság:

Anyánk és Királynőnk!

A képzőközpontban a mai kor szent apostolaivá akarsz nevelni minket. Általunk szeretnéd Kentenich atya hatalmas művét korszerűen magyar hazánknak ajándékozni. Köszönjük, hogy részt vehetünk ennek előkészítésében és építésében. Kentenich atyánkkal együtt kérünk:

*Engedj minket tüzes parázsként izzani,
és a népekhez örömmel vonulni,
a megváltás tanúiként harcolni,
őket ujjongva a Szentháromsághoz vezetni.
Ha saját erőinkre tekintünk,
elsüllyed minden bizalmunk és reményünk;
Odanyújtjuk Neked kezünket Anyánk,
s kérünk bőkezű szeretet-adományokat.*

Reggel felindítjuk magunkban: A mai napon észre akarom venni a Jóisten által kinyitott ajtót, legyen szó akár társamról, gyermekemről, munkatársamról, az utcán valakiről vagy a házunkba betérőről. Nem reagálok azonnal, hanem csendben kérdezem: Te nyitottad ki? Mit kívánsz tőlem? Aztán válaszolok: Igen, szívesen megteszem. Igyekszem nyugodtan ránézni, meghallgatni, megérteni, ha tudok, segíteni szóval, tettel, lélekben, csendben odaviszem a szentélybe...

Este időt, nyugalmat szakítunk a visszatekintésre: Kivel kerültünk ma kapcsolatba? Figyeltem-e a Jóisten által kinyitott ajtóra? Észrevettem-e a csapdát (... ajtót, amit nem Ő nyitott ki)? Bementem a nyitott ajtón? Hogy sikerült? Egy-két megtapasztalást megoszthatunk egymással, és betehetjük a korsóba, esetleg az alapba is.

Végül Kentenich atyának a Szűzanyához szóló szavaival fejezzük be:

*A szövetséghez, melyet velünk kötöttél,
És kegyelemmel gazdagon megöntöztél,
Te hűséges maradsz minden időben,
Viharokban is és veszélyekben.
Küldesz majd olyan hivatásokat nekünk,
Kik országodért adják magukat velünk.*

Munkát küldesz, gazdag áldást, Aléltághoz teszed mindenhatóságod*. Amen.

*A Szűzanya „könyörgő mindenhatóságáról” van itt szó.

Egyesületi hírek

A Családok a Csaláért Egyesület – a Magyar Schönstatti Családmozgalom jogi hordozója – 2005. október 22-én és december 12-én közgyűlést tartott. A közgyűlés összehívásának elsődleges célja tisztújítás volt, mivel Gódány Róbert, az egyesület elnöke, korábbi bejelentését megerősítve 2005. december 31-i határidővel lemondott.

A leköszönő elnökség október 22-én azt a javaslatot terjesztette elő a közgyűlésnek, hogy az új elnök munkáját a továbbiakban három alelnök segítse, három különböző családból. Az alelnökök a feladatokat megosztva a gazdasági, az adminisztratív, és a kapcsolattartás területéért legyenek felelősek. A közgyűlés két alelnököt választott meg, Vértesaljai Jánost és Ther Antalt a gazdasági és adminisztratív feladatokra. A harmadik alelnöki poszt betöltetlen maradt. Az alelnökök megválasztása után a jelölőbizottság két személyt – Csermák Kálmánt és Endrédy Istvánt – javasolt az egyesület elnöki tisztségére megválasztani. Mivel egyik jelölt sem fogadta el a jelölést, a közgyűlést december 12-re újból összehívták.

A közgyűlés december 12-én örömmel fogadta a hírt, hogy Endrédy István mégis vállalja a jelölést az elnöki posztra. **A jelenlévők egyhangúlag, ellenszavazat nélkül az egyesület elnökévé választották Endrédy Istvánt.** István megköszönte a bizalmat és röviden vázolta, hogy elnökként két feladatot tekint kiemelkedően fontosnak: az egyik az utánpótlás nevelésének biztosítása, a másik az építkezés folytatása, a központ megvalósítása. Hozzátette még, hogy a megbízatást 3-4 évre vállalja.

A közgyűlés nevében Ther Antal köszönte meg a Gódány házaspárnak azt a munkát, amit az Egyesület képviselőjében, pénzügyi és adminisztratív ügyeinek vitelében végeztek. Kérte, hogy tapasztalataikkal, személyes jelenlétükkel, továbbra is segítsék Egyesületünk működését. Kérte még, hogy a közösség szellemi-lelki vezetését Beller Tilmann atyával együtt Édesanyánk kezeiként tovább végezzék.

Örömmel tájékoztatunk mindenkit, hogy az újonnan épült MHC ház először fogadott vendégeket. A 2006. március 10-i hétvégén 4 család szállt meg itt.

A családok útja

A keresztút, amelyet elsősorban a nagybőjtben járunk imádkozva, Jézus életének egy részét kapcsolja össze a miénkkel. Őt szemléljük, és átérezzük, hogy életével, keresztútjával életünk egy-egy szakaszával azonosul. Vállalta az embersorsot, és így nem leszünk/vagyunk egyedül sohasem.

Tilmann atya ennek analógiájára javasolja, hogy **a keresztúthoz hasonlóan építsük meg a Családok útját.**

Lényege: a házasság élethivatás értékeinek szemlélése úgy, hogy az értékek felfedezése bármely életszakaszban összekapcsolható Jézussal, de folyamatában, a házasságban élők múltja, jelene, jövője is átimádkozható.

Az állomásokhoz kapcsolt szentírási idézetek saját ötletek, természetesen Tilmann atya egyetértésével. Megfontolások:

- ❖ Családok útja sehol sincs a világon, de ez is gazdagíthatja, erősítheti az óbudavári családnapokon résztvevőket és a zarándokokat. Rámutathat a házasság élethivatásban élők tennivalóira, segítheti őket életük elkötelezett folytatásában.
- ❖ A 15 stáció (állomás) a házasság kezdeteitől a remélt „színről-színre” látásig, a Szentháromságos Istennel való találkozásig tart.
- ❖ Fontos, hogy a Szövetségi évfolyamok (I-III.) és a Liga családjai is magukénak érezzék, hiszen mindannyiunké.

Az I. szövetségi évfolyam már foglalkozott a Családok útjával és az alábbi állomásokat alakította ki:

1. Megismerkedtünk, IGENT mondtunk egymásra!
2. Mi volt vonzó Benned? Újra nagynak látjuk egymást!
3. Otthont teremtünk.
4. Elfogadjuk gyermekeinket („Isten ajándéka a gyermek.” Zs.127,3)
5. Csalódunk egymásban. A szeretet fájhat! („Szeretetek növekedjék helyes ismeretben és beleérzőképességben.”)
6. Megbocsátunk egymásnak.

7. Felismertük: Jézus és Mária köztünk él, formál minket!
8. Gyermekeink imára és alázatára nevelnek, a Szűzanyára bízunk őket.
9. Társakra, közösségre találtunk (erősítjük egymást).
10. Küldetésünk van!
11. Nehézségeinkből feladat válik.
12. Elengedjük gyermekeinket.
13. Ápoljuk időseinket.
14. Megérünk a mennyországra. (Maradj velünk Urunk, mert esteledik!)
15. Köszönjük!

Több házaspár véleményét kikérve – de megemlítve a Csermák, Szalánczi, Ther, Monostori, Ozsvári házaspárokat – a kivitelezésben eddig a következő megfontolások érlelődtek meg:

- ❖ A Családok útja a kultúrház mögötti „Köszöntünk, Mária!” kapunál kezdődne, az erdei szentély bekapcsolásával újra visszatérne a kápolnához, és ott fejeződne be.
- ❖ Egy-egy állomás az erdei szentély anyagához, felépítéséhez lenne hasonló.
- ❖ Az állomásokon a feliratok igényes művészi kivitelben (kőre, fára) vinnék közelebb a szemlélőt a tartalomhoz. Egy-egy stációnál lehetne padot is készíteni azok számára, akik elidőzni, elmélyedni szeretnének ott.
- ❖ Egy kísérőfüzet is készülné, amelyben Kentenich atya, Tilmann atya stációkhoz kapcsolódó gondolatai segítenék a lelki elmélyülést, erőgyűjtést.
- ❖ A stációkat meg kell tervezni, engedélyeztetni majd kivitelezni.
- ❖ Egy-egy stációnak lehet gazdája, „szülője”, aki a kivitelezést elősegíti, esetleg anyagilag állja, elvégezteti stb.

Tilmann atya ismételten felhívta a figyelmünket arra, hogy a Központ építésétől a Családok útja energiát, erőt, pénzt nem vonhat el! Tehát azokat várjuk, akik hajlandók Vörösmartyt szabadon idézve: Gondolj merészet és nagyot s tedd rá... amit lehet!

Endrédi István és Cili

fotók: Palásthy Imre

Naptárral a központért

Az Oázis szerkesztői, Sallai Tamás és Éva tavaly ősszel a zsinatra igazi meglepetéssel ajándékoztak meg bennünket, egy általuk megálmodott falinaptárral.

Ez a naptár nem csak nekünk okoz örömet; ha ajándékba adjuk, az apostolkodás eszköze is egyben. A képek azt mutatják, hogyan tudunk a Szűzanya kezei lenni környezetünk számára az élet apró dolgaiban. A képalíráások Kentenich atyától származnak, az „atyatelefonból” szólnak hozzánk. A kép melletti idézetek családjaink megtapasztalásai, válogatások az Oázisban megjelent írásokból.

De ez a naptár nem csupán kedves hangulatot, általunk képviselt értékeket szeretne közvetíteni. Az utolsó oldalak bemutatják szentélyünket mint kegyhelyet, ahonnan a Szűzanya nevelni akar bennünket, hogy növekedjünk a szeretetben, megerősödjünk a hivatásunkban, és ezáltal részt vegyünk a világ megújításában. Ha idegen veszi kézbe, rövid áttekintést kap a családmozgalom működéséről és a kapcsolatfelvétel lehetőségeiről. Az utolsó oldalon lévő kép a leendő központ látványterve, mellette a következő felirat: Köszönjük, hogy e naptár megvásárlásával ti is hozzájárultatok a Központ építéséhez, hiszen a teljes bevételt erre a célra fordítjuk.

Örömmel adjuk hírül, hogy **az 1000 példányban megjelent naptárból alig maradt. Eddigi bevétele 1.292.000 Ft. Ez kb. 861 db ára és ez az összeg még remélhetőleg növekedik.** (A bevételből nem kell levonni az előállítási költséget, mert azt erre a célra felajánlott adományokból fizettük). Köszönjük a vásárlóknak, és reméljük, hogy minél több példány jutott el köreinken kívülre is.

Végül köszönjük Évának, hogy nem csak megálmodta ezt a naptárt, hanem beletanult annak a programnak a kezelésébe, amellyel az utolsó részletig meg is szerkesztette.

Köszönjük Varga Katának a szép fotókat és a korrektork munkáját: a szövegeket Guldné Gelencsér Noémi, Heiszer Csaba és Erika gondozták.

*Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány
kuratóriuma*

A 2006-os naptárt és az Oázis két számát elküldtük minden püspök atyának, az összes családreferensnek és a nagyobb katolikus újságok főszerkesztőinek. Szeretettel köszönték. Csak néhányuk köszönő soraiból idézünk:

Erdő Péter bíboros, prímás érsek: „A karácsonyi üdvözetlet és naptárt hálással köszönöm. Életükre, munkájukra és az egész mozgalomra Isten bőséges áldását kérem. Őszinte nagyrabecsüléssel és főpásztori szeretettel...”

Balás Béla megyéspüspök: „A karácsonyi levélhalmok leküzdése után végre jut időm megköszönni a gyönyörű naptárt és az évek óta küldött Oázist. Jól esik figyelmességük, próbálok imával viszonzni.”

Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát: „Hálás szívvel megköszönöm a Magyar Schönstatt Mozgalom 2006-os naptárát. Gratulálok az igényes kiadványhoz, mellyel a keresztény családokat megerősítik az egyház közösségében.”

Blankenstein Miklós, az esztergomi szeminárium igazgatója és tanára: „Hálás szívvel köszönöm a küldeményt. Gratulálok az ízléses kivitelezéshez. A mozgalmat, a többivel együtt, mint pasztorális tanár rendszeresen ismertetem a növendékekkel. Többet olvassák az Oázist is. A Jóisten áldását kívánom az új esztendőre és sok erőt munkátokhoz.”

Gódány Rita és Róbert

Készítsük EGYÜTT a 2007-es Schönstatti falinaptárunkat!

Legyen szebb, ötletesebb, mint az előző! Aki kedvet érez, küldje el az oasis@schoenstatt.hu címre kedves, Kentenich atyától származó idézetét, hozzá készíthet fényképet és választhat egy kapcsolódó életpéldát az Oázisból, vagy saját történetét is megírhatja. Lehet csak fotót, idézetet vagy életpéldát is küldeni, választani. Egy schönstatti művészekből álló, hozzáértő zsűri választja ki a legjobb alkotásokat (reméljük, sok dolguk lesz!). Szívesen vesszük ötleteiteket, javaslataitokat. Beküldési határidő: 2006. június 30.

A megmaradt naptárakban levő képeslapokat az év folyamán árusítjuk. A naptárt – képeslap nélkül – akár ingyen is tovább ajándékozhatjátok, ha látjátok, hogy valakinek szüksége lenne arra, hogy egy kicsit megismerkedjen lelki-ségünkkel. Ha a kezeletekben nincs ilyen, **a maradékot kérjük, jutassátok el Óbudavárra az április 2-i alapkövetételre.** Ott még lehet vásárolni is.

Köszönettel: Sallai Tamás és Éva

Fiatalok Oázisa!!!

Beöltözés Schönstattban

CSermák Péter beöltözésén jártunk Schönstattban, mely január leghidegebb hétvégén volt. 20-án, pénteken Veszprémben, a Gábor-rezidencián gyülekeztünk. Egy ima, és már indultunk is. Másnap reggel fél hétkor – 13 óra autózás után – 1200 km-rel arébb úgy éreztük, ismét otthon vagyunk.

Péter már várt minket, megmutatta a szállást. A délelőtt többi része játékkal, pihenéssel és alvással telt. Tizenkettő körül bőséges ebédet kaptunk, a délután egy részében pedig szalvétát hajtogatunk, asztalokat pakoltunk, terítettünk a másnapi ebédre. Este fél nyolckor Tilmann atya szentmisét mutatott be a Schönstatt-hegyen a hivatásról, miközben a magyar küldöttség egy része is megérkezett.

Másnap reggel az összetélybe mentünk, majd onnan az Örökimádás-templomba. A szentmise fél tizenegyre kezdődött. Péter négy fiatallal együtt öltözött be (Tobias és David németek, Jirzi cseh, Zaldy fülöp-szigeteki).

A szentmise szép volt, három nyelven – németül, magyarul, csehül – folyt, amit a jelenlévők az alkalomra készült szintén három nyelvű füzetben jól tudtak követni. Az olvasmányközi ének és a szentlecke, a Szeretet-himnusz magyarul hangzott el. A beöltözés a homília után következett. A noviciusmester külön-külön szólította a noviciusokat, megáldotta és átadta a Sion-ruhát és a cingulust. Ezután pedig a noviciusokra szüleik adták fel az új ruhát.

A mise után ünnepi ebéd volt, majd délután Péter körbevezetett minket a Provinz Hausban, ahol a noviciusok laknak. Az ebédlőben Zaldy zongorán, Péter gitáron játszott nekünk, majd átadtuk ajándékainkat, magyar költők versesköteteit. Úgy láttuk, Péter jól van, jól érzi magát, de egész biztosan szüksége van imáinkra.

Csermák Péter bemutatkozása a beöltözési szertartáson

Magyarországról, a Balaton mellől származom. Szüleim, testvéreim és sok barátom jött ma el, hogy együtt ünnepeljen velem.

Jómagam 20 éves vagyok. Másfél éve érettségiztem Pannonhalmán, Magyarország egyik legjobb iskolájában, egy bencés gimnáziumban.

Schönstattot már gyerekkorom óta ismerem, és a gimnáziumi évek alatt még többet megtudtam róla. Miután Engling József élete nagyon megragadott, egy belső vágyamat követve 2004 szeptemberében jöttem ide Schönstattba. Egy évet laktam a Schönstatt-atyák tanulmányi házában és teológiát tanultam. Ezen idő alatt még biztosabb lett a döntésem.

Tudom, hogy még egy nehéz év áll előttem, melyben életem sok kérdésére kell megtalálnom a választ, de erre kész vagyok, és kérem a közösség Sion-ruháját.

✠

A noviciátus, a jelöltek bevezető és felkészítő időszaka – amit most Péter elkezdett – két évig szokott tartani. Ha továbbra is úgy érzi, ez a hivatása, akkor az első, a schönstatti kötelekeknel sajátos szenteléssel, a szeretetszövetség megkötésével a rend teljes jogú tagja lesz.

fotók: Gábor Dani

Lánytábor és -hétvége időpontok:

– 6-9 éveseknek

2006. júl. 30–aug. 4.,
Epöl, plébánia
jelentkezni lehet: Schumicky Ildinél
tel.: 06-23/344-231
e-mail: ildischumicky@freemail.hu
Megyimorecz Ildinél
tel.: 06-72/212-536
e-mail: megyimogyi@t-online.hu

– 9-12 éveseknek:

2006. július 16–22.,
Ópusztaszer
jelentkezni lehet: Virágh Orsinál
tel.: 06-30/238-26-85
e-mail: veao@freemail.hu
9400 Sopron, Besenyő u. 14/g.

– 13-17 éveseknek:

2006. augusztus 18–24.,

Óbudavár

jelentkezni lehet: Varga Orsinál
tel.: 06-20/771-93-24
e-mail: vorsi14@uze.net
2040 Budaörs, Rákóczi u. 26.

– 17 éven felülieknek:

2006. augusztus 8–12.,
Óbudavár
jelentkezni lehet: Varga Orsinál.

Hétvége lányoknak:

– 15 éven felülieknek:
2006. április 28–30., Budaörs
jelentkezni lehet: Varga Orsinál

– 13-17 éveseknek:

2006. május 12–14.,
Óbudavár
jelentkezni lehet: Varga Orsinál

Jelentkezési határidő: ápr. 25. Kérjük, hogy vegyétek nagyon komolyan, mert csak úgy tudjuk megszervezni a tábort, ha pontos létszámunk van.

Programok fiúknak

– Döglesztő:

Kedves Barátaim!

Idén az immáron tradicionálissá vált Döglesztő vándortáborunkat a határainkon kívül, Erdélyben található Retyezát-hegységben szeretnénk megrendezni a legalább gimnazista korú fiúknak. Annak érdekében, hogy kedvező időjárással kísérve szemlélhessük meg a gyönyörű tájakat, a tábor időpontját a megszokott augusztus eleji időpontról két héttel előre hoztuk, így július 22-től július 30-ig fog tartani. A határainkon kívül eső helyszín a szokásosnál nagyobb előkészületet és gondosságot igényel. A

táborra a jelentkezési lapokat az állótáboros papírokkal együtt küldjük levélben, e-mailben, az Oázis mellékleteként stb. Jelentkezni természetesen jelentkezési lap nélkül is lehet a thertom@gmail.com e-mail címen (információ ugyanitt).

– Fiúhétvége Óbudaváron

Kedves fiúk, férfiak, apukák!

Május 6–7-én szeretnénk megrendezni az első magyar schönstatti Fiúhétvégét Óbudaváron! A Fiúhétvége célja, hogy kicsit kössük magunkat az addigra már egyéves magyar Schönstatt Szentélyhez; kicsit megismerjük egymást; megismertessük barátainkkal, ismerőseinkkel mozgalmunkat: együtt töltsünk el egy szép hétvégét.

Szeretettel várunk minden legalább felsősztályos fiút (schönstattit és még-nem-schönstattit egyaránt), a tette kész apukát és minden kedves érdeklődőt! A további információkat megpróbáljuk e-mailben eljuttatni!

Kérdéssel fordulj bizalommal:

Gábor Miklóshoz (gabor.miklos@aes.hu),
Gábor Danihoz (inaddani@gmail.com),
Billes Viktorhoz (billesviktor@freemail.hu),
Bartal Gergőhöz (bartalgergo@freemail.hu)
vagy Ther Tamáshoz (thertom@gmail.com).

*Zsibogó hangár már az otthon,
ahol repülni vágyók várnak...
Előkészítve áll a pálya,
a rajthoz fénylenek a szárnyak...
(Losonczi Léna)*

Fotó: Kuslits Levente